

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Ambrosii Calepini Dictionarivm Vndecim Lingvarvm

Calepino, Ambrogio

Basileae, 1616

|

[urn:nbn:de:bsz:31-107476](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-107476)

vosum esse tradidit, cuius arbores electrum exudarent. Vide Plin. lib. 37. cap. 2.

Hypochalcis, *ὑποχάλκισ*, Vrbis Aetolię in Europa. Gentile Hypochalcideus, sita sub Chalcide mōte. Stephan. in Hypochalcis & Hypotheca. Vide CHALCIS.

Hypotheca, *ὑποθήκη*, vocatur sunt Fornix in Bœotia. Alii oppidum quoddam esse ajunt à loci situ ita nominatū, Steph.

Hypselis, *ὑψηλὴ*, Vicus Aegypti, quem inhabitant Hypselitae. Sunt etiam Hypselitae in vico quodam Thraciæ, Stephanus.

Hypsenor, *ὑψηνόρ*, Fuit, teste Homero lib. 5. Iliados, filius Dolopionis, qui sacerdos Scamandri: in tanto honore habitus fertur, ut tanquam divinum quoddam numen coleretur, ac si deus quidā fuisset. Illū Eurypyus in bello Troiano interemit.

Hypsicratea, *ὑψικράτεια*. Ger. Ein getreide Hausstrasse des Königs Mithridates. Mithridatis regis uxor, insignis conjugalis fidei exemplar, quę maritum à Pompeio victum attonitis capillis, viriliq; habitu assumpto, per loca insulta, ferasq; gentes, infatigabili corporis, animiq; robore sequuta est.

Hypsipyle, *ὑψίπυλη*, Lemni regina Thoantis filia, quę quum reliquę mulieres ejus insula omnes viros ex cōmuni sententia occidissent, sola parvę servavit. Ob quam pietatem è Lemno ejecta capta à piratis dicitur, & Lycurgo Thracię regi vendita: à quo liberaliter habita, & nutriendo filio ejus præposita est. Nam paulo ante fugam gemellos pepererat, quos conceperat ex Iafone, quem in Colchos navigantem hospitio simul & lecto exceperat. Postea quum Argivis ad Thebanam expeditionem proficiscentibus, Langiam fontem ostentura, Archemorum alumnum humi deposuisset, ea absente adrepent serpens puerū interemit: quo nomine quum à Lycurgo ad supplicium quæretetur, ab Adrasto, ceterisq; Argivis servata est. Vide Scatū in Theb. & Ovid. in Epist. Heroid. Prop. li. 1.

Hypsius pluntis, *ὑψύσις*, Lycæonia filius, condidit Thyreum Arcadię urbem, Stephanus. Est & Hypsius Arcadię urbs, Steph.

Hyrçania, *Ἑρçανία*. Ger. Ein thierreichhaltige Asie steht gegen Nuffgang an das Meer von Bagdad. Regio Asię, magna ex parte plana, & præclarissimis urbibus insignis, quarum celeberrimę sunt Talebrota, Samaritana, Carta, & Taperi: ad eam autem fertilis & opulenta, ut vitis vini metretam ferat, & ficus sexaginta modios ficorum: fumentum ex semine nascatur quod ex dit ex culmo, in arborib; mellificetur, perfluat mel ex oleis. Dicitur Hyrcania, ab Hyrcana Sylva, quę Scythiæ subjacet. Habet ab Oriente mare Caspium: à Meridie Armeniam: à Septentrione Albaniam ab Occasu Iberiam. In ea regione pantherę, pardi, & tigres abundant quum syvis aspera sit.

Hyrçania, na, num, *Ἑρçανία*: ut Mare Hyrcanū, Mar de Sacan, homines Hyrcani. Hieronymus: Hyrcani volucris & canibus semivivos projiciunt. Virg. 4. Aeneid. Hyrcanęq; admorunt ubera tigres.

Hyreus, *Ἑρçεύς*. Ger. Der nach einem Vauere in Naotia, welcher Mercurium und Neptunum beherberget hat: und sic in dergegen auf seinen wunsth mit einem jungem Sohn begabt haben. Rusticus quidam Bæotius, qui quum Iovem, Mercuriū, & Neptunum hospitio suscepisset, iustus petere quicquid vellet, mox voti cōpositurus, respondit se quidem nihil quę cupere ac filium: uxore tamen ducere nolle. Quo intellecto, tres dii in bubulū tergus, quod ille juvenco detulerat, quem Iovi recēs immolaverat, lotium reddidit: ex quo decimo mense natus est puer, quem ille dōm *Ἑρçεύς*: hoc est, ab urina, Virionem vocavit: qui postea primę literę mutatione Orion dicitur est.

Hyria, *Ἑρçία*, Insula est Ionii maris, ante Peloponnesum, alio nomine Zacynthus dicta. Autor Plin. lib. 4. cap. 12. Fuit præterea Hyria Bæotię oppidū, in agro Tanagrao, autore Plin. lib. 4. cap. 7, & Strabone lib. 9. Item aliud in Iapygia, à Cretenibus conditum: cuius meminit Herod. lib. 7.

Hyrmine, *Ἑρçμίνη*, Oppidum in ea parte Achaicę proprię dicitur, quę Eleorum agro proxima est. Autor Plin. lib. 4. cap. 5.

Hyrnithium, *Ἑρçνίθιον*, Parva regio in Epidaurō, cui nomē dedit Hyrnitho, filia Temeni. Gentile Hyrnithios, Steph. ex Pausanias lib. 2.

Hyrtaeus, *Ἑρçταεύς*, Oppidum Cretę, apud Stephanū. Fuit præterea hoc nomine Trojanus quidam ex Ida monte, pater Nisi unus ex cominibus Aeneę, qui à nominis patris Hyrtacides appellatur à Virg. lib. 9. Aen.

Hylais, *Ἑρçαις*, Insula parva & magna Aethiopiū: Insulatus Hylaitæ, Stephanus.

Hysbe, *Ἑρçβη*, Lydię oppidum, apud Stephanum: à quo deducuntur gentilia Hysbeus & Hysbites.

Hyscana, *Ἑρçκανα*, Vrbis Ilyrię: gentile Hyscanus, Stephan.

Hylia, *Ἑρçία*, vel Hylia, arum, *Ἑρçία*, Bæotię oppidum, colonia Hyrcanorum, à Nisteo Antiopes patre condita: de hac Thucydides, lib. 3. Est & alia regio sedes Parthorum. Gentile Hyliaus. Est item vicus Argivus Thucydidi: Characi verò civitas: Vide Hylitæ, tis. Item Arcadię urbis: deniq; Rhyfia, fortē Hylia urbs Bæotię, Stephanus. Vide HYRIA.

Hystaspes, *Ἑρçασπης*, Darius Persarū Regis filius ex Atossa Cyrib: ha: cuius meminit Herod. li. 7. Fuit & ante hęc aliter eodē nomine, Arsamenis filius, & Darius patris de quo idē Herod. lib. 1.

Hyrēnna, *Ἑρçηννα*, Vrbis Lyciæ, Steph.

Hythmitæ, *Ἑρçμίται*, Populi juxta Lyburnos & Cyopios, Steph.

Hyttēnā, *Ἑρçτηννα*, Vide TETRAPOLIS.

Iaccha, Filia fuit Atlantis, soror Maia, matris Mercurii, de quę Homerus lib. 24. Odys. & Irena la, ca, Gręci vocat violas: unde Ianthina refertur de infra.

Iaboch, Fluvius, oriens prope Rabbath Metropoli Ammonitarum, & exonerans se in Iordanem, infra Mare Galilę, in cuius fluvii ripa Iaboch cum angelo luctatus est, Gen. 32.

Iacchus, *Ἰακχός*, Nomen Bacchi, ab *ιακχῶ*, clamo, canto, vociferor: nam qui Baccho sacrificabant, ululibus & clamoribus omnia implere solebant. Virg. Aegl. 7: Populus Alcideę gratissima, vitis Iaccho. Ponitur quādoq; pro vino, Virg. 6. Aegl. Instatum hęsterno venas, ut semper, Iaccho.

Iacob, *Ἰακώβ*, Lat. athleta, & exercens se dicitur, quā appellatōne primū habuit, quū practicus operantibus multos proprietate labores ferebat. Quum autem iam viator luctando evasis & speculationibus fructuatur bonis, tunc Israel em ipse Deus appellavit, eterna premia, beatitudinēq; ultimam, quę in visione Dei consistit, ei largiens. Hominem enim qui Deum videat, Israel nomen significat.

Iacobus, pen. prod. *Ἰακώβ*, Nomen proprium, quatuor syllabarū. Claud. Quid lateras veritas dux Iacobe meos? Nomina enim propria apud Hebręos (sicut Pifelianus docet) in fine acutum accentū habent, quę more Latino declinata, eundem retinent, & penultimam producant ut, Adam, Adamus, Ioseph, Iosephus.

Iader, neutri generis, *Ἰαδρῆ*. Ger. Ein fuf auf der Wohlthun Markt bey der Stadt Zora. Fluvius est Ilynci, in Adriaticā mare deluens, juxta quem oppidum est Iadera. Lucan. lib. 4. Itrepidum in molles Zephyros excurret Iader.

Iadera, quę & Iader, neutri generis, *Ἰαδρῆ*, Prolem eo, Vrbis est Ilyricę, nō procul ab Apollonia & Salona. Pomp. lib. 2. Iader meminit & Plinius in descriptione Liburniæ. Vulgo Zora.

Iacchia, *Ἰακχία*, Vrbis Sicilię, Steph.

Iachlevei, *Ἰακχελῆι*, Populi Libyę.

Ialmenus, Vide supra ASCALAPHVS.

Ialyfos, *Ἰαλύφος*, Oppidū in Insula Rhodo, inquit, tres quoddam urbes erant, Lindos, Camiros, Ialyfos. Ialyfos autem vrbis quę est, quę Telchinas olim aluit, his qui in Creta floruerunt, cognominis, in Ilicium genus hominum, & præstigit infame.

Iamblichus, *Ἰαμβλῆχος*. Ger. Ein Pythagoreus in Creta in Pythagoreischen Lehr vorderricht. Pythagoreus philosophus & Chalcyde Syracusani Posiphyni discipulus, qui tempore Constantini Magni floruit: sub quo brevi tempore tamam profecit, ut secundas post præceptorem Romę obtineret. nec ab eo quicquā differre videatur doctrina: nisi quod ille melior facultate, candoreq; orationis, hic paulo durior habebatur: ut de Xenocrate Plato dicebat, venere dicēdi: ca: erat. Morib; adeo probatus, ut ejus vitę abstinentia, modicisq; ea temperate noli nō cognita fuerit. Huius meminit & Hieronymus.

Iambraflis, *Ἰαμβραφίς*, Samus à fluvio sic dicta, Steph.

Iametas, *Ἰαμετάς*, Aestuariū est maris Britannicę, in quod Iabatur fluvius ille, quę Temesim Cæsar vocat. Plin. lib. 1. cap. 1. Iarui, *Ἰαρούς*, Populi Scythiæ, Steph.

Iamina, *Ἰαμίνα*, Oppidum Phœnicę, Strabo vicum esse scribit, ab Iamno dictum, aut quod Iaminos Gręci vocant humidos & floridos lacos: gentile, Iaminites pro Iaminites.

Iamno, *Ἰαμνός*, Oppidum insulę Balcancę minoris: quę duo olim habuit oppida, Iamnoem, & Magonem, teste Plin. lib. 3. cap. 5, & Pomp. Mela ad finem, lib. 2. Ptolemæus Iamnam, *Ἰαμνῶν*, nominat.

Ianā, Pons dicta fuit, quę postea præposita litera d, Dianę appellata est, teste Nigidio.

Ianassa, *Ἰανασσα*, Nympha dicta est, à suaviter regendo, *ἰανῶ*, Ictico: *ἰανῶν*, regno, impro.

Ianissum, Oppidū Celucę gentis in Hispania citeriore. Ptolemæus Mela, lib. 2.

Ianiculum, Oppidum fuit in Ianiculo monte trans Tyberem: ita dictum à Iano conditore, ut quidam putaverunt: quod tanquam lingua esset Romanis in Hetruriam proflucisceret. Virg. 8. Aen. Hęc duo præterea disiectis oppida iura. Reliquias, veterumq; videt monumenta virorum: Hanc Ianus pater, hanc Saturnus condidit: urbem Ianiculum hinc, illi fuerat Saturnia nomen.

Ianil.

Ianira, pen. prod. Iasus, Nymphæ nomē, Oceani & Tethyos filia: ... hoc est, à viris demulcendis. Hesiodus in Theogonia.

Iano, oppidum non procul à Iordane à Samaria distat duobus miliaribus versus ortum brumalem. Is. 16.

Iantia, ian. Puella fuit Cretenus, ex Phælo oppido, Telesæ filia, uxor Iphidis, qui ipso nuptiarū die ex femina mutatus est in matrem. Ovid. lib. 9. Metam. Tertius inter decimo successerat annus, quum pater Iphi tibi flavam desponderet Ianthem. Inter Phætiadas quæ laudatissima formæ Dote fuit virgo, Diæro nata Telesæ.

Ianus, ian. Ab hiatu dictus est, detracta aspiratione: quæ quidam Solem putant: ideoq; geminū, quasi utriusq; januæ celestis potentē, qui exortis aperiat, occidens claudat. Alii Ianū mundū esse, cælum intelligunt, quasi Eanū ab eundo, ut inquit Cic. lib. 2. de Nat. deorū. eō quod mundus semper eat, dū in orbē volvitur, & ex se initiū faciens in se refertur. Hinc & bifrons pingitur: duas enim facies habere dixerunt, alteram suo loco, alterā à tergo, eō quod annus ex se initiū facit, hinc occurrit: vel quod præterita sciverit, & futura præviderit: seu quod superiorū & inferiorum janitor existerit. Ger. Der Gott Janus / ward gemahlet mit zweyen Angesichten von einander gemendet / sein Tempel in Rom stand offen so lang vnd se stetig schloß: zu fridens jet aber ward ir beschieden. Huius templū erat Romæ ad infimum Argiletū, à Numa Pompilio positū, quod tempore belli pætebat, tēpore pacis claudebatur: unde Patulius & Clusinus cognominabatur, ut autor est Servius. Constat autē templum hoc ter fuisse clausum. Primum regnante Numa: iterū post bellum Punicū secundum: tertio post bella Achaica, quæ confecit Augustus: quo tempore pax quidem fuit, quantum ad exteras pertinet: gæcesed bellis flagravere civilibus Romanū. Huius autē claudendi vel aperendi templi ratio varia est. Alii dicunt Romulo cetera Sabinos pugnante, quū iam propē vineretur, calidā aquā ex eodē loco erupisse, quæ fugavit exercitum Sabinorū. Hinc ergo tractū motem, ut pugnatū aperirent templum quod in eo loco fuerat constitutum, quasi ad spem pristini auxilii. Alii dicunt Tatium & Romulū factū fodere hoc templum ædificasse. Vnde & Ianus ipse duas facies habet, ut ostendat duorū regum contionem: vel quod ad bellum ituros æquum sit de pace cogitare. Est alia melior ratio, quod ad præliū ituri, optent reversionē. Hunc alii quadrifrontem fecerūt, ob quatuor orbis cardines, & Ianū quadrigemum vocitarunt: & Iunoniū, quasi Calendariū principem. Calendæ enim sunt Iunoni dicatæ. Ianus præterea erat locus Romæ, ubi sceneratores considebant: regione Basilicæ: quoniā in eo Iani simulachra collocata videbantur. Ovidius: Qui puteal, Ianūq; timet, celeresq; Calendæ. Horat. in Epist. hæc Ianus summus ab imo Prædicat. Suet. in Domit. Ianos, inquit, arcusq; cum quadrigis, & insignibus triumphorū per regiones urbis extraxit. Ianus antiquissimus Italiæ rex, quæ geminam faciem prætulisse ferunt: quod ad regis prudentiā, solertiāq; referendum est: qui & præterita nosceret, atq; prospiceret futura: unde etiā bifrons dicitur. Hic Saturnum à filio fugatū à Creta, classequē in Italiam advectū, suscepit hospitio: & quoniā ab eodem rursū agriculturā edoctus est, regni partē illi concessit, amboq; unā regnarunt concordēs, vicināq; oppida cōmuni opera condiderunt. Romani, ut dictum est, hunc omnibus Janus præesse crediderunt: unde & clavigerū ipsū vocarūt. Eum autē primum in Italia diis templū fecisse, ritusq; sacrorum instituisse, atq; ob id eum in sacrificiis præfationem meruisse perpetuam, autor est Macro. lib. 1. cap. 7. §. 9.

Ianalis, le, adiectivum à Ianorū Ianalis virga. Ovid. 2. Fast. Virgaq; Ianalis de spina fumitur alba, Qua lumē thalamis parva fenestra dabat. Ianalis porta quæ & Belli porta vocabatur Romæ, à Iano dicta, ubi & positū ejus signū dicitur. Hanc Numa ea lege instituit, ut esset clausa semper, nisi quū bellum foret.

Ianxialis, ian. Libyōrū, gentile Ianxatites. Steph. Iapetus, pen. con. ian. Cæli & terræ filius (ut inquit Hesiodus) vit quidam potens apud Thessalos, sed protervi ingenii, magisq; filiorum, quā sua virtute clarus. Fecit hunc Asiam nympham uxorem duxisse, & ex ea Hesperum, Atlantem, Epimetheum, & Prometheum suscepisse. Valer. Flac. lib. 1: Iapeti post bella trucid, Phlegræaq; labores. Hunc quidam Promethei patrem fuisse asserunt. Ovid. 1. Metam. Sive recens tellus, seductaq; nuper ab alto Aethere, cognari retinebat femina cæli. Quam Iapeto mistam fluvialibus undis, Finxit in effigiem mox derantem cuncta deorum. De Prometheo loquitur. Iapeto antiquior, ian. De re antiquissima dixit Lucianus.

Iapygium, promontoriū, Acram Iapygiam, ex quo iapygiæ, cū Græcis nominat Plinius: extremū Salentinoium promontorium est, quod quā longissimè in mare excurret Italia. Vulgò Cabo de S. Maria in Tierra de Otranto. Vide Plin. lib. 3. cap. 11.

Iapygia, ian. Ger. Das Land so sich zu finden in Istrien ist

dy Adriatich Meer wie ein halbe Insel secht heist jetzt Tierra d Otranto. Regio est in finibus Italia, in Cheronici formam coacta, cuius limum à Tarento Brundisū usq; extenditur. Alio nomine Messapia dicitur. Autor Strab. lib. 6. Servius in illud Virgili: Ille urbem Argypiam patriæ cognomine gentis Victor Gargani condebat Iapygia arvis. Iapygia (inquit) pars est Apulie, in qua mons est Garganus, qui usq; ad mare Adriaticum extenditur. Quod si verum est, longè majores sunt Iapygiæ fines, quā quos modò ex sententia Strabonis descripsimus. Nam Garganus mons multis passuum millibus extra jam dictam peninsulam situs est. Dicta est autem Iapygia ab Iapyge Dædali filio, ut tradit Solinus in Polyhistoro.

Iapyx, ian. Ger. Der Wind so von den Sommer Nidbergang herweht. Fland Noidwestwind. Ventus est ab occasu solstitiali spirans, qui alio nomine Caurus dicitur, teste Gellio lib. 2. Noct. Att. Dicitur Iapyx à Græcis, quod ab Iapygia spirare videatur: quare & commodissimus est ex Italia in Græciam navigantibus Horat. li. 1. Carm. Ode 3: Sic te diva potens Cypri, Sic fratres Helenæ, lucida sidera, Ventorūq; regat pater, Obstridit aliis, præter Iapyga.

Iapyx, ian. Nomen propriū cuiusdam Aetoli, qui quū in Venetiam venisset, oppidum de suo nomine condidit: à quo ea pars Italia, quæ Timavo fluviō irrigatur, lapide dicta est. Quia etiā Timavū ipsum ab huius nomine lapide cognominat. Virg. 2. Georg. Castellam in tumulis, & lapidis arva Timavum. Iarbas, ian. Getulorum rex, qui quum Didū ambiret nuptias, ab ea repulsus, nascenti adhuc Carthagini bellum intulit: quod quum Pœni propulsare non possent, reginam suam eō adegerunt, ut nuptiis suis pacem redimeret. Quod quum illa alia ratione effugere non posset, simulat se ante Sichæi (id est sancti maris nomē erat) manes placare velle. Eam itaq; ad tem impetrato spatio, pyram ingentem extruxit, cui supercumbens, suis sibi manibus necem conscivit.

Iarchas, ian. Philosophorum India princeps, qui in folio aurico sedens apud suos, sapientiam profitebatur. Vide Philostratum in vita Apollonii Tyanei.

Iardanus, ian. Fluvius Lydiæ.

Ias, ian. Pars Ilyriæ: dicitur etiam Ionica, incolæ Iasæ, Steph. Iasi, Nomen civitatis quæ imminet Rubro mari, ubi est terminus Moabitum provincie.

Iasus, ian. Dicta est Atalanta ab Iasio patre. Propertius: Atq; animum duræ contudit Iasidos.

Iasus, ian. Filius fuit Abantis Argivorū Regis, frater Dardani. Nam Dardanus, inquit Servius, & Iasus fratres fuerunt Electæ filii: sed Dardanus de Iove: Iasus de Corito procreatus est. Hæc Servius apud Virg. 3. Aen. Hinc Græci, Iasides: & Iasus vocatur Atalanta ejusdem filia. Fuerunt & alii eiusdem nominis: unde Iasides Palinurus, apud Virg. 5. Aen. Et Iasus Iasides, apud eundem, lib. 12.

Iasion, onis, ian. quæ Diod. lib. 6. etiam Iasū appellat: Iovis & Electæ filius, qui ad eō à Cerere adamatus est, ut in ejus gratiam ad nuptias Hermiones ipsius Iasii sororis, maximā & frumenti & panis copiā attulerit, atq; ex eo Plutū pepererit, qui cultū vitæ instituerit, pecuniasq; coacervare, atq; in usus custodire omnium primus docuit, quū antea parva congregandæ, servandæq; pecuniæ fuisset cura. Alii addunt fabulæ, eum postea à Iove ex invidia salmine itū: quæ myris non desint qui aliam mortis causam asserant, quod simulachri ejus contumelia affecerit. Hunc quoq; alio nomine Actionem vocant. Ovid. lib. 9: quæritur canescere mitem Iasionæ Ceres.

Iason, idon. Filius Actonis ex Polymela, seu (ut alii volunt) Alcimedæ, quæ pater mortuus Pelia fratri in tutelam cōmendavit, tradito etiā regno, ea tamen lege, ut illud adulto Iasoni restitueret. Postò Alcimedes suspicū habens Peliam, Iasonem Chironi alendum dedit. Itaq; Iason adultus ad repetendū paternum regnū venit: sed Pelias commeatu fraudem, Iasonem Colchos ad auferendū aureum vellus navigare iussit. Quæ res tametsi in principio esse major hominū viribus Iasoni videtur: constructa tamen Argo navi, cum reliquis heroibus Colchos profectus est. Inter navigandū autem primum ad Lemnum insulā iappulit, ubi ab Hypsipyle & hospitiō & thalamo susceptus est. Deinde ad Rhincum Regem, à quo muneris loco edoctus est, quomodo per Cyanas petras inter se cōcurrentes ad Colchos usq; tutò navigare posset. Quod quū pervenisset, Medea, Colchorū Regis filia, forma ejus captā, à certissimo eum eripuit exitio: offensa ratione qua & ætipedes tauros perdomare, & draconē pervigilem sopire posset. Eius igitur consiliū secutus Iason, aureū vellus sustulit, & inde clam cum sociis & Medea fugam arripens, ad Istri ostium pervenit advesoq; flumine subiens, quū cum tandem in locū pervenisset, ubi Danubius Liburniæ motibus proximus est, navim, qua veltus erat, suis, sociorūq; humeris superatis montibus in mare Adriaticū deportavit: tandemq; sospes in patriam revedus, duos ex Medea filios suscepit. Sed quū postea Creuse, L. 2 Corinthiorum

Corinthiorū Regis filie amore flagras, eam uxorem duxisset, Medea regē ferens divorū, Creulam cū regia exulit. Sūt qui tradant, Medea postea reconciliatū Iasonem, Ateten sē ceterū à Persa fratre pullum, in regnū restituisse, multaq; alia præclara gessisse, adeo ut divinos in Asia honores fuerit promentus. Describitur latius tota hæc fabula ab Apollonio Rhodio, & Valerio Flacco. ¶ Corripit hoc nomē pen. genitivi syllabam. Ovid. 7. Metam. Multaq; perpelli claro sub Iasone, idem, etc. Et alibi. Quam nisi crudellem, nō tangat Iasonis aras? ¶ Hinc fit patronymicum Iasonides: ut, Iasonidæ juvenes, apud Statium lib. 10. Theb.

Iasonium, *Ἰασώνιον*, Promontorium Cappadociz. Ptolem. lib. 5. cap. 6.

Iasus, sive Iassus, *Ἰάσος*. Ger. Ein vrsuchbare Insel nahe bey Caria gegen. Insula Cariz, continenti adiacens, eujus incolæ, quōd regionem habeant sterilem, ex piscatu potissimum viduum quantant. Hinc proximus fluvius, Iasus cognominatus est. Ex Iaso orti sunt: Chonius poeta, & Diodorus dialecticus, cognomento Chronus.

Iathrippa, *Ἰαθρίππη*, Vrbis Arabiz prope Egram, Steph.

Iatinum, *Ἰατίνιον*, Melidensium civitas est apud Ptolemæum lib. 2. cap. 8. Fortē que hodie vocatur *Meana*.

Iava, Hispaniz civitas, Ptolem.

Iaxamata, *Ἰαξαμάτα*, Populi circa Mæotim (inquit Stephanus) quos Ephorus appellat Sauromatas. Valer. Flac. Metis honos Tomnos dicit, sua mulctra Satarchen, Iaxamatas venatus alit. De his Ammian. lib. 4. Circa hæc flagra gentes feronum, institutionumq; varietate dispares, Iaxamata, Mæotæ, & cum Gelonis Agathyrsi.

Iaxartes, *Ἰαξάρτης*, Fluvius Scythiz est, eorum, qui Caspiū mare irruunt, longē maximus. Quem Alexander falsò e. edidit Tanaim esse. Nam esse diversum Iaxartem à Tanai aliorū postea navigationibus compertum est. Oritur apud Sacas (ut ait Ptolemæus) in Septentrionem fluens.

Iazyges, Metanastæ. *Ἰαζυγες*. Ger. Stübörger. Populi in Europa, qui ab Oriente habet Daciam: ab occasu & Austro Germaniz partem à Septentrione Sarmatiam. Hodie (si quis in tam vetusta conjectura loci est) creditur populi inhabitantes eam regionem, quam *Septem casia* vocamus, Germanicè *Stübörger* que regio partim ab Hungaris, partim à Valachis colitur. Ptolemæus lib. 3. cap. 22.

Iaxi, *Ἰαξί*, qui & Ibeni, Populi Celtiz. Sunt etiam Ibeni, aliàs Iaconiz dicti, Steph.

Ibernia, Vide HIBERNIA.

Iberus, pen. prod. *Ἰβήρ*. Ger. Ein Fluss Hispania gegen Ebro. Fluvius Hispaniz, qui apud Cantabrigis orientis, per XL. passuum millia fluit, & in mare Bælicum evolvitur. Dicitur (ut Eustathius ait) à Rege (eiusdem nominis, Lucanus lib. 4. Qui præclaris, aufert tibi nomen Iberus. & Iberus etiā piscis est, Scombus. Horat. lib. 2. His mistū jus est oleo, quod prima Venafis Præsit cella gero, de succis piscis Iberi.

Iberia, *Ἰβηρία*. Arragon. Ger. Ein Landtschaft in Hispanien gegen Arragon. Pol. Arragonia *Ἰβηρία* pod Hispanom. Primum appellata Hispaniz regio, utriq; Ibero fluvio proxima, quā postea Celtæ Gallorū populi, relicto sedibus suis, habitaverē. Vnde cōposito ex utraq; gente nomine, Celtiberi appellati sunt: & regio Celtiberia. Postea tamē universa Hispania, Iberia dicta est: & Hispani ipsi, Ibeni, sive Iberes *Ἰβηρες*. Virg. 3. Georg. Aut impacatos à tergo horrebis Iberos. Lucan. occurrit Iberis, alter. ¶ Est & alia regio hoc nomine juxta Pontū, inter Colchida & Armeniam venenotum ferax, quæ Caucasii montibus circumdatur: eujus similiter populi Ibeni, & Iberes dicti sunt, à quibus (ut Varro scribit) profecti dicuntur, qui in Hispania habitaverunt: & ab illis Hispania, Iberia: & fluvius Hispaniz, Iberus dictus est, & hinc adjectivum.

Iberus, ra, rum, Virg. lib. 9. Pictus acu chlamydem, & ferrugine clarus Ibera. Dionysius contra aliorum sententiam tradit Iberos populos à Pyrenæis montibus profectos, in Asia sedes possuisse. Vnde ea pars Asia, Iberia nuncupatur.

Ibylla, *Ἰβύλλα*, Vrbis Tartariæ, cives Ibylini, apud quos auri & argenti metalla sunt, Steph.

Ibis, *Ἰβίς*, Vide in APPELL.

Ibycus, pen. corr. *Ἰβυκός*. Nomen poetæ Lyrici Rhægini, apud Græcos præclarū, sed tamē omni libidinis genere effeminatissimi, à quo genus memi dictū est Ibicū: sicut alterū ab Alcæo Alcæicū. ¶ Ibyci equus, *Ἰβυκός* in proverbii abiisse videtur, de his qui nolentes præter aratē ac vires ad periculosum negotiū adigerent. Nam (ut refert Plato in Parmenide) Ibyco equus erat jã annosus, athleta, multis certaminib. detritus. Is quū ad certamē cursum jūgeretur, eximuit, videlicet expertus ejusmodi ludorum aleam. Ridente populo, Ibycus surgens: Equus, inquit, domino similis est: nam & ipse jam senex ad amandum compellor.

Icadus, *Ἰκαδός*, Prædo insignis. Cic. de Fato: Ne Icadū qu. de prædonis video fatum ullum: nihil enim scribit prædicum. Quid mirum igitur, ex spelunca faenum in cura contemdit? Puto enim si Icadus tum in spelunca non fuisset, fatum totū illud casurum fuisse.

Icadistæ, *Ἰκαδισταί*, cognominati sunt Epicureæ sectæ Philosophi, quōd *Ἰκαδιστῶν*: hoc est, vicinum quonq; hanc dicitur, quo natus est Epicurus, celebratē, imagines eujus per cubacula circumferentes. Vide Athenæum Dipnosophistarum lib. 3.

Icaria, sive Icaros, *Ἰκαρία* Ptolemæo 1092. Stephano. Ger. Eine Insel der Ägæus gegen Inseln im Ägæus Meer. Insula est, inter Samum & Myconum sita, una Cycladum: à quo vicinum mare Icarium appellatur, non (ut Poetæ fabulantur) ab Icaro Dædali filio. Eadē & Doliche, & Macis, & Ichthyocæsa aliquando fuit appellata. Autor Plin. lib. 4. cap. 12. In hac insula fuit insigne Dianæ templum Tauropolium appellatum: eujus meminit Strabo lib. 14. Vulgò *Nicaria*.

Icarus, *Ἰκαρος*, Pater Penelope. Ovid. Ep. 1. Me pater Icarus viduo discedere lecto Cogit, & immensas incerpit usq; moras.

Icaris, *Ἰκαρίς*, Patronymicum sermionum, quod Poetæ accipiunt pro Penelope Icaris filia. Ovid. in Ibin: Et velut Icaris famulæ perire, prociq;.

Icaris, *Ἰκαρίς*, idis, Ovid. 3. de Ponto: Morie nihil opus est, ubi Icaris tunc teta.

Icarus, pen. corr. *Ἰκαρος*. Oebali Laconū regis filius fuit, pater Erigones, qui quū acceptū à Libero patre vinū rusticis dilibisset, illiq; ex nimio potu ebrii facti essent, arbitrantes libi toxicū esse datum, Icarū interfecerunt. Quod ubi Erigone cognovit, doloris impatentia laqueo vitā finivit: que deum misericordie in cælū translata, signū efficit Virgini. Tibullus lib. 4. ad Mæciliā. etiam Phæbeo gratissima dona Creta tuis, & eundem Baccho jucundior hospes Icarus, ut puro testamur ydæra cælo. Item Propertius lib. 2: Icaræ Cecropius merito iugulare colons. ¶ Icarus, *Ἰκαρος*. Ger. Der Sohn Dædalus nicht nisi er mit seinem vater nach Creta hat fliegen wil amtes. Der fliegen vnd ertrunken ist / darumb das er des flugs zu hoch gesehnen hat. Dædali filius fuit, qui unā cū patre à Creta fugiens, frigus altum fiducia, quū ultra patrii iussa altius evolasset. Solis ardore cera, quā pennæ continebantur, liquefacta esset, ita ut ab alis deiceret, decidit in mare, quod est inter Samū & Myconum, quod ab eujus nomine Icarū dictū esse fabulantur Poetæ. Ovid. 3. Trist. ubi Icarus Icaris nomine fecit aquas. Causas enim vtrū, ut diximus suo loco, Icarū mare nomen accepit ab Icaro insula, medio ferē inter Samū & Myconū spaciata.

Icelus, *Ἰκελός*, Conditor Erasistratorum scholæ apud Smyrnæ: eujus meminit Strabo lib. 11.

Ichana, *Ἰχάνα*, Oppidū Sicilię mediterraneę: eujus incolę dicitur Ichanenses *Ἰχάνες* Steph. quorū meminit Plin. lib. 3. cap. 1.

Ichne, *Ἰχνη*, Oppidum in ora Macedonię, non procul ab Acti sumis ostio. Plin. lib. 4. cap. 8.

Ichnusia, pen. prod. *Ἰχνησία*. Ger. Du Insel Sardina hat diesen namen von einer fasschen, welcher sie gischformig ist. Insula Sardinia dicta est quoniam similitudinem referat humani volubis, quod Græci *Ἰχνησία* dicitur. Sil. lib. 12. Inde Ichnusia pua Græca memorata colonis. Vide Plin. lib. 3. cap. 7.

Ichthyocæsa, *Ἰχθυοκæσα*, Insula in mari Icaro, una Cycladem, inter Samum & Myconum sita, quæ aliis nominibus Icaros & Icarina dicitur. Vide Plin. lib. 3. cap. 12.

Ichthyophagi, pen. corr. *Ἰχθυοφάγοι*. Ger. Fischfresser: sicut dicitur genesi in Notis Hieronimi. Pol. *Ἰχθυοφάγοι*. V. Hallatid embere. Ang. That dwelt in fish. Qui ex piscibus vivunt: quo nomine dicti sunt quidam populi, Maris rubri ad colæde quibus Hieronymus contra Iovinianum: Porē libthyophagi, gens erās in litore Maris rubri, supra penas Solis calore ferventes assant pisces, & hoc solo alimento viciant. Vide Strab. lib. 15.

Ichthys, *Ἰχθύς*, Elidis est promontorium in Achaia apud Thecididæm, quod Valla piscem transfudit, & ob id merito reptobentus est ab Hermolao.

Icœnium, *Ἰκωνιον*, Oppidum Lyconiz, nō procul à sterā Tauri montis. Strabo lib. 12.

Icos, *Ἰκος*, Insula maris Aegæi, una Cycladum, Eubozæ proxima. Stephan.

Icosium, *Ἰκόνιον*, Mauritaniz Cæsariensis oppidū est, à viginti Herculis comibus, qui ab eo desciverant, conditum. Vide etiam à numero conditorum nomen habet. Autor Solinus.

Ictus, Tarentinus nobilis palæstra fuit, qui toto vitæ tempore à Venere religiosissimè abstinuit, nequid de corporis vitiis immineret.

Ictus, *Ἰκτός*, Ger. Ein Berg in Troas. Mons altissimus, qui ad Troadem spectat. Latus eujus Septentrionale, ex angustis Abydi usq; ad Actipum, & Cyathum agrum.

Idrum, ad Propontidē pertinet: Occidentale, ad Hellepontū recipit: Australe promontoriū efficit, quod Lectum appellatur. Orientalia Idæ ad Mysos declinant. Abūdar mons aquis, & multa flumina emittit: in ejus summitate locus est, Gargarus appellatus, quæ & Gargara in plurali numero dicuntur, atq; ad eā æque pro monte atque oppido sumptum quod in dorso montis est sitū. Ovid. lib. 4. Fast. Dindymon & Cybele, & amocōā fontibus Idam. Ida item appellata est Dardani Scytharū regis filia. Est & Ida Cretæ mons, ita dictus à Corybantibus, sive dactylis Idæis, qui quum in Cretam venissent, montem, in quo confederunt, patri montis nomine appellarunt. Virg. 12. Aen. Dictamnū genitrix Cretæ carpit ab Ida.

Idæus, a, um, idæus, adjectivum. Propretius: Cedite jam divæ, quas pastor viderat olim Idæis tunicam ponere verticibus. Idæus, a, um, Possessivum ab Ida monte. Plin. lib. 16. Idæarum cedrorum. Veteres tamen Idæas pro montanis omnibus faciunt, ut inquit Nicander.

Idæi Dactyli, Idæos, idæi, Idem qui Corybantes, quos Iovem aluisse ferunt: & ne vagitu puer prodiretur, novo lusuf genere excogitato, clypeolis æneis inter se concussantes, æris timitu & numerosi pedis cōpositione, qui dactylus inde dictus est, Saruram celavisse. Didi Idæi, ab Ida Phrygiæ mōte, quem primū incoluerunt. Sunt & gemmæ quædam in Creta ferres colonis, humani pollicis imaginē referētes, quos dactylos Idæos nominant. Vide Plin. lib. 37. cap. 10.

Idæus, idæus, Rhodius poëta, scripsit Rhodiorum res gestas verbis ter mille. Autor Suidas.

Idale, oppidum est in Troade, ut inquit Plinius. De hoc quoq; Luc. lib. 3.

Myiæq; & gelido tellus perfusa Cairo, Idalis & nimium glebis exilis Arisbe.

Idallium, idallus, Cypri oppidum, quod ab eventu nomen accepit. Nam quum oraculum Chalcedoni datum esset, ut illic urbem cōderet, ubi primum orientem Solem conspiceretur, unus è comitibus qui forte astabat, ad eū cōversus, ad id allus, loquitur est: vide Solem. Arreptoq; Chalcedon omine, civitatem statuit, & ab ea voce Idalliu nominavit. Autor Stephanus.

Idallus, a, um, adjectivum, idallus. Vnde Venus Idalia, & Idallium nomen est appellatum. Virg. li. 10. Aen. Est Amathus, est celsa mihi Paphos atq; Cythera, Idaliæq; domus, &c.

Idanthyrus, Scytharū Rex, qui bello res magnas gessit, bonaq; parte Asiæ subjugata, usq; in Aegyp̄ti excurrit: ut autor est Strabo, lib. 14.

Idas, idæ, Apharai filius nomine, re autem ipsa Neptuni, qui acceptis à patre velo cissimis equis, Marpessam filiam formosissimam Eveni regis Aetoliæ, Martis filii, in Dianelucō saltatē rapuit. Ob quam rem ejusdem patris qui nulli procorum filiam suam dare voluerat, nisi certamine cursus fuisset victus: à se autem victos decollare, corumq; capita in aliorum terrorem de muris ædium suarum suspendere consueverat: dolore commotus interceptis, quos habebat equis, se in fluvium Lycormam, qui postea ab ipso Evenus dictus est, precipitavit. Ceterū fugienti cum puella Idæ Apollo in itinere obvium venit: qui quum Marpessam & ipse præripere Idæ vellet, ventum utriq; ad certamen est. Sed à love missus Mercurius arbitrium Marpessæ commisit, ut ipsa utrum vellet eligeret: illa autem Idam elegit, venia ne sese ætate provectam Apollo relinquere. Homer. lib. 9. Iliad. Vide MARPESSA.

Idapēs, Vide HYDASPES.

Idmon, vis, pen. corr. idmon, Vates inter Argonautas, Apollinis & Alceæ filius: ex Idmone autem & Theclia, Thebor: è Thestoro Chalcas item vates, ut placet Pherecydi: Apollonius autem poëta Idmonem Abantus filium esse dicit, & item Herodotus. Volaterranus.

Idmōnæ, idmōnæ, Macedoniæ oppidum, apud Stephanum. Gentile, Idmōnens, idmōnæ, vel Idmōnensis: quo vitur Plin. lib. 4. cap. 10.

Idmōnens per quatuor syllabas. [idmōnens. Ger. Ein Sohn Deucalions vnd König in Creta so auch für Trojan gegogen ist.] Deucalions filius Cretensiu rex, qui contra Trojanos strenuè dimicavit. Troja autem eversa, quum in patriā renavigaret, subito oborta tempestate, solenne votum concepit, si se Neptunus incolumē in patriam reduceret, se illi immolaturū quod primū sibi occurreret. Contigit autem, ut filius ejus ei primus occurreret: quem quum immolare vellet, à suis pulsus, fugit in Calabriam: ubi juxta Salentinum promontorium oppidum condidit. Hæc refert Servius in illud Virgil. 3. Aen. Et Salentinus obsedit milite campos Lydius Idmōnens.

Idmōnens, idmōnens, Nomen proprium filie Præti Argivorum regis, apud Homer. 11. Odyss.

Idryeus, idryeus, Hecatomni Catiæ regis filius, frater Mausoli, qui Artemisiam sorori in regnum successit. Strab. lib. 14.

Idumæi, idumæi, ad hominē idumæi. Ger. Die Idumæer beten Landtschaft zwischē dem Jüdischen Land vnd Arabien geisig ist.] Po-

puli inter Iudæam & Arabiam siti, ad Occasum Casio monti proximi. Orti feruntur à Nabathis, teste Strabone lib. 6. qui orta domi seditione, relictis sedibus suis, extrema Iudæa occuparunt. Horum regio Idumæa dicitur, ab Idumæ oppido: ejus meminit Lucanus lib. 3: Gazaq; & arbusco palmarum dives Idumæ.

Idumæus, æa, um. [Idumæus ad hominē idumæi.] Virgil. 3. Georg. Primus Idumæas referam tibi Mantua palmas.

Idya, dicta est à Cicerone mater Medæ, quam Ovidius Hypsæa vocat: Non erat Aetes, ad quē despecta rediret, Non Hypsæa parens, Chalciopeq; soror.

Idyma, idyma, vel idyma, urbs Cariz, ubi Idmus fluvius est, Stephanus.

Idyrus, urbs & fluvius Pamphyliz, pro urbe, idyrus, vel idyrus, inventus. Steph.

Iebus, [idyrus iebus, idyrus.] Civitas in finibus Iudææ, Iebusorū metropolis, qui ab ea nomen acceperunt.

Iena, Vrbis Thuringiæ Archigymnasio celebris.

Ienyfus, idyrus, Oppidum in ora Syriæ, tridui itinere à Casio monte distans, Herod. lib. 3.

Ieranympa, ab impetu sic dicta: impetum enim impetum facio significat.

Ierna, idyrus, Artabrorū fluvius in Hispania, apud Melam, lib. 3. Strabo Iernam Artabrorum montem esse tradit: à quo veniunt est ejusdem nominis amnem profluere.

Ies, ietis, civitas est Achaia, in promontorio ejusdem nominis, juxta quod Alphæus amnis præterfluens, sex millibus passuum navigatur. Tortellius.

Ielus, [idyrus ielus, idyrus.] Apud Græcos & Latinos dictio est trisyllaba. Hebraicum lingua ferratoris significat. Ieterus, Mæsiæ fluvius, ex Rhodope profluens. Autor Plin. li. 4. cap. 26.

Iliā, Iliā, Iliā, Numitoris Albanorum regis filia, inde ductū, quod magistero apparatu, splendidiq; epulis, quas Alas nias vocat Græci, colebatur. Vide Cæli Rhod. lib. 27. cap. 23.

Iliaragata, idyrus, Iberi, & Iliaragates fluvius.

Iliaris, idyrus, urbs Lyciz, Steph.

Iliaria, idyrus, urbs Cretæ, Steph.

Ilerda, idyrus, Oppidum citerioris Hispaniæ, in conventu Tarraconensi, nō procul à Sycofi fluvio: ejus meminit Ptol. lib. 2. cap. 6.

Ilergetes, Hispaniæ populi, in tractu Tarraconensi, nō procul ab Ibero amne. Autor Plin. lib. 3. cap. 3.

Iliacus, Iliades, Vide ILLIUM.

Iliā, Iliā, Iliā, quæ & Rhea, Numitoris Albanorum regis filia, quam Amulius pulso jam Numitore fratre, & interfecto ejusdem filio Lauso, virginē Vestalem fecit, ut illi habendæ prolis occasione admitteret, & nequid superesset de prole Numitoris. Veruntamen Iliā, dum aquā pro sacris quæret, obdormivit, & in somnis illi visum est se à Marte comprimī, & sic geminos concepit quos quæ peperisset, Amulius partus exponi iussit, matremq; Iliam vivā apud Tyberim fluvii infodit: unde postea cam Tyberi nuplisse fingunt: qui ob id quoq; uxoris amnis ab Horatio li. 1. Carm. dicitur. Quid verè pueris acciderit, vide supra in dictione AMVLIVS. Virg. lib. 1. Aen. donec regina sacerdos Marte gravis geminā partu dabit Iliā prolem. Iliaris, Vide ILLIARIS.

Iliensis, idyrus, Populi sunt Corsicæ insulæ antiquissimi, ut scribit Pomponius lib. 2. Horum meminit & Pausanias.

Iliōnē, idyrus, inter filias Priami nato maxima fuit. Virgil. lib. 1. Aen. Prætercā sceptrum, Iliōne quod gesserat olim, Maxima nataram Priami.

Iliōnetis, idyrus, Nomen proprium viri Trojani, Phorbantis filii, qui qualis in bello fuerit, nusquam legitur: eloquentia verò excelluisse, delectoq; Ilio cum Aenea fugisse, & apud eundē legati vice functum, autor est Virg. 1. Aen. Postquā introgressi, & coram data copia sandi, Maximus Iliōnetus placido sic peccatore cæpit. Vbi Servius: Non mirum, inquit, si eloquens à Virgilio introducatur Iliōnetus, quū pater ejus Phorbās, Homero teste, semper Mercurio deo eloquenti favente pugnarit.

Illisus, idyrus, Nomen amnis in Attica regione, Musis dicati, quas ab eo Illisidas vocant. Vide Strab. lib. 9. Papinianus li. 4. Theb. videret hunc fluvium Fatiis consecrare, quum ait: - an fractu riparum incurvus Illisus, Sævus honos fluvio: Stygiæ lustrare severis Eumenidas pechibetur aquis.

Isthyiā, dictio quatuor syllabarum, & pen. prod. [idyrus. Ger. Die Götter Juno / so gebäret ward das sie den gebärenden befruchtete.] Dea parturientibus propitia, quæ & Iuno Lucina à Latinis appellatur. Ovid 9. Metam. Præpositam timidis patientibus Ilihyiam.

Ilium, idyrus, Vrbis fuit Phrygiæ, sive Troadis, M. D. passus à mari distans, à Dardano Iovis filio condita: ab Ilio verò rege am-

plata, & illum nominata, quum antea Troja a regione illa in qua sita fuit, diceretur. Regia fuit Priami postea vero ob Helenam a Paride capti de Troia bello obsessae demum expugnatae est. [Ger. Ein gewaltige Stadt in Troade so man gemeint hat Troja ist nicht weit von Griechenland.] Virg. lib. 2. Aen. ceciditq. superbum Ilium, & omnis humo sumat Neptunia Troja. & Di-da est etiam Ilios. Ovid. lib. 14. Metam. postquam ultra cremata est Ilios & Danaos paverunt Pergama flammis. Horat. non semel Ilios Vexata. & Ilium proprie civitas est: nam regio Troja est. quamvis interdum pro urbe, Trojam usurpet Virgilius, ut lib. 3. Aeneid. Et campos ubi Troja fuit.

Iliacus, a, um. pen. corr. Iliacis. Possessivum deductum ab Ilio, agri Trojani urbe. Virg. 1. Aen. Ter circum Iliacos raptaverat Hectora muros. & Iliacus morbus a Plauto vocatur, qui infestus illi: sed hoc ut plerumque alia apud Plautum crediderim esse fictum, ut ambiguitate vocis risum captaret.

Iliis, a, um. Idem. Virg. 9. Aeneid. quam miseram tenuit non Iria tellus.

Iliades, Iliades, Trojani, Iliades, Trojanæ. Virg. 3. Aen. Et circū Iliades cineres de more soluta.

Ilias, Vide in APPELL.

Iliberis, Iliberis, Oppidum in finibus Gallie Narbonensis, juxta Pyrenæos montes, non procul a Ruscinone, ejusdem nominis fluvio irrigatum, teste Strab. lib. 4. Plin. in descriptione Gallie Narbonensis Iliberim sua ætate exiguum oppidulum fuisse indicat, & ut ipsius verbis utar magnæ quondam urbis reliquæ vestigiū. Postea Salus. & Ptolem. lib. 2. cap. 6. Iliberim alteram collocat in Bætica Hispanie regione, quam nonnulli eandem esse existimant, quam hodie Granatam appellant.

Ilipta, Ilipta, Cognomento magna civitas Turdetanorum in tractu Hispanie Bætice, apud Ptolemæum lib. 2. cap. 5. & Plin. lib. 3. cap. 1.

Iliptula, Iliptula, quæ & Ilipta minor, Civitas Turdetanorum in ea parte Hispanie Bætice, quæ Lusitaniam proxima est. Ptolemæus lib. 2. cap. 5. & Plin. lib. 3. cap. 1.

Illuro, Oppidum civium Romanorum in ea parte Tarraconensium Hispanie, quæ Pyrenæis montibus proxima est. Auctores Plin. lib. 3. cap. 5. & Pomponius Mela lib. 1.

Ilyrico, Ilyrico, Ptolemæo, Hispanie Bætice oppidum est apud Plin. lib. 3. cap. 1.

Ilyris, Ilyris, Ger. Das Wundtsland begreiff die Dalmatia und Estarien. Vn. In Olyris. Ilyria, sive Ilyrium, sive Ilyricum, est regio Europæ satis ampla, secundum dextrum maria Adriaticæ latus extenta: à cæteris partibus Ilyria, Myria superioris, & Macedoniæ parte quæ Adriatico mari incumbit terminata. Dicitur ab Ilyrio Polyphemi (ut Appianus scribit) sive (ut Eustathio placet) Cadmi filio. Vires habet laderæ, Epidamnū, postea Dirrachium, hodie Rhagusa dictam, Salonam, & alias quamplurimas. Vulgò Ilyria dicitur.

Ilyricus, ea, cum, Ilyricus. Vn. Tullius. vasa Ilyrica. Virg. 1. Aeneid. Antenor potuit mediis clapsus Achivis, Ilyricos pene traxe sinus.

Ilyria, Ilyria, Ptolemæo, Insula Hætruriz adiacens, decem passuum milibus distans à Populonia, renascentis ferri metallis uberrima. Virg. 10. Aen. ab illa trecentos Insula inexhaustis Chalybum generosa metallis.

Ilyris, Ilyris, Vires fuit Vasconum in citeriori Hispania, postea à Sempromio Graccho, Gracchus dicta.

Iliis, Iliis, Filius Trois regis Trojanorum, & pater Laomedonis, quem matris ætate moriens, regni hæredem reliquit. Ab hujus nominis celeberrimū illud Mylicæ minoris, sive Troadis caput Ilii nomen accepit: sive quod ab illo primū factis conditum quum Dardanus antea in montibus Dardaniam condidisset, ut placet Homer. lib. 13. Iliad. sive quod à Dardano primū conditum instauravit Ilius, & ædificiū reddidit: quæ admodū non obscure significat Virg. lib. 8. Aen. Dardanus Iliacæ primus pater urbis, & autor. Autor Strabo lib. 23. primū omnium Ilii autem fuisse in campis habitare, proindeq. in medijs campis fuisse sepultum, cuius sepulchrum meminit & Homerus 11. Iliad. & fuit & alter Ilius, Aeneæ filius, alio nomine Ascanius appellatus. Virg. 1. Aen. At puer Ascanius, cui nunc cognomen Iulo additur, Ilius erat dum res steterat Iliæ regno.

Ilyria, Ilyria, Ilyria, Populi Siciliz stipendiarii, in mediterraneis insulae sui quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 8.

Imaduchi, Imaduchi, Scythiarum populi, Caucasii montis iuga accolentes. Plin. lib. 6. cap. 7.

Imantopodes, pen. corr. Imanthopodes, Populi in Aethiopia Ioripedes, quibus terpedo ingredi natura est: hoc est, ut Solinus interpretatur, qui flexu crurum acerbis ingrediuntur. Imanthos enim Græci Iorū dicit. De his Plin. lib. 3. cap. 8. & sunt & aves quædam imantopodes dictæ ex argumento pedum, quasi Ioripedes, quod habent crura præalta. Plin. lib. 10. cap. 47. Laudatissimi porphyrones in Comagenostratis, & præ-

longa crura tubent. Hæc quidem & imantopodi, malè mōstris: quoniam eadem crurum altitudine nascunt in Aegyptio: insillit ternis digitis. Quo tamen in loco Plin. quidam hæmatopodi legere maluit, ut potius à sanguine crurum colore, quàm ab eorundem longitudine dicta sit. Vide supra HÆMATOPODES.

Imaus, pen. præd. Imaus. Ger. Ein vernaup Gebirg in Scythien reißet bis in Indiam. Caucasii montis pars, Indiam à Scythia dicitur. Scythiamq. ipsam in duas secas partes, quarum altera, Scythia intra Imaum: altera, Scythia extra Imaum appellatur. Vide Plin. lib. 6. cap. 17. & Ptolemæum Asiæ Tabula 9.

Imbaros, Imbaros, Sami insulæ fluvius est apud Plin. lib. 5. cap. 27.

Imbraus, Imbraus, Sami insulæ fluvius est, apud Plin. lib. 5. cap. 31.

Imbræus, per duas syllabas, Nomen unius ex Centauris, apud Ovid. lib. 12. Metam. At non Eurynomus, Lycidasq. & Arxus, & Imbræus, Effugere necem.

Imbrus, Imbrus, Insula Thraciæ adiacens, Mercurio facta, cum oppido ejusdem nominis. Vide Plin. lib. 4. cap. 12.

Imola, Imola, Urbs est Italiæ, in via Aemylia, quæ Forum Corneliæ vocatur à Ptolem. lib. 3. cap. 1.

Inachia, Inachia, Ger. Die Insel Inachia in Griechenland ist eine Insel in der Ägäis. Península est Europæ totius clausura, quam Peloponnesum vocamus. & Est & Inachia nomen judicis ab Horatio adamatæ, cuius meminit Epod. 11. Hicretus December, ex quo desinit Inachia fure.

Inachium, Inachium, Peloponnesi oppidum, inter Syllæum promontorium, & Ithimum situm: alio nomine Argos Diptam appellatum. Plin. lib. 4. cap. 5.

Inachus, pen. corr. Inachus, Strab. lib. 8. Fluvius Inachus habet inter favosæ convalles, qui oritur ex Lycio ad Cyoniam montem Area dicitur. Hunc potest fabulatum in partem fuisse quæ quæ Jupiter videret, adventum Iunoni præsentens, in vacam mutavit. Ovid. lib. 1. Metamorph. Inachos unus abeli, in quo reconditus antro fleibus auget aquas, natamq. miculam Iulo Luger. & Fuit & Inachus primus Argivorum rex, qui Inacho fluvio nomen dedit: à quo Argivi ipsi, Inachidæ appellati sunt. Hujus filia creditur fuisse Iphigeneia, quam quum Jupiter videret, & in Cretam advenisset, Iano pellicus impoens, prævisis in odium eam exagitavit. Quæ res Pœtus occasione fabulandi dedit, Iulo Inachi fluvii filia, fuisse Iunonis metu à Iove in vacam mutatum: quam quum illa à conjugio Iove accepisset, æstro immisso in antro petere fuisse exagitam, ut fuisse correpta nasquam consistere posset, donec in Argypia insula venisset, in illa dea mutata est. Hujus meminit Horac. 2. Carm. Ode 3. Divine præfata natus ab Inacho Nil interest, an pater Iphigeneia, a, um. adjectivum. Virg. lib. 2. Georg. Inachæ hinc præstem meditata juvenæ.

Inachia, Inachia, patonymicum sceminium est ab Inacho deductum: quod à Pœtus accipitur pro Iulo, Inachi filia, quum Jupiter metæ uxoris in vacam dicitur transformasse. Ovid. lib. 1. Metam. Conjugis adventum præsentat, inq. nitentem Inachidos vultus mutaverat ille juvenæ.

Inalpinus, Inalpinus, Alpes incolunt. Plin. lib. 3. cap. 31. Alpes populis Inalpinis variis nominibus, sed maxime capillis.

Inarime, Inarime, Homero, in Ilyria Stephano. Ger. Die Insel Inarime ist eine Insel in der Ägäis. Insula est in sinu Pæloponneso, non procul à Neapoli. ut ait Plin. lib. 3. cap. 6. In qua mons fuit qui terræ motum passus, alteram fudit insulam, quæ Prochyta ab effusione dicta est. Sub hanc quoq. insulam Typhos gigantem à Iove detrusam, Virgilius his versibus declarat: Tum Ionium Prochyta alta tremat, duramq. cubile Iarime, Iovis imperiis imposta Typhæo. Eadem & Aeneas, à statione navium Aeneæ: & à coxendicis forma, Ilyria dicitur. Ab Homero in Catalogo insula hæc Inarime appellatur. Primus Virgilius quum illud Homeri in Ilyria præferebat, ex Æolionem præpositione, & Inarime, unam dictionem conflat, unum & declinatione mutat. Inarime verò ab Arimæ, sive populi, sive beluis, ita præfata Hætrurorum lingua simas dicitur, quæ Græci Inarime vocant: unde nomen insulæ Phebecus, ut Terboni placet, ex historia fabulosa, quam Harpocration, Xenogoras, & Suidas ita referunt: Fratres (quorum duo fuerunt Cædulus & Atlas, omnium sceleratus, quibus humana vita damnata est, auctores & inventores. Quibus morum pervertitur, Cercopum nomen dedit. Impositores enim ac plantas, quibus hi præcipui fuerunt, ita Græci vocant, ab animalibus quæ stipes id est: esudæ motu blandiantur. Iis sursum fluctum fuit, appulso & advenas dolis quibusdamq. circumvenit. Quod quum in ipsum etiam Iovem ventissent, ab eo ex hominibus in simas mutati sunt, quas Græci Inarime vocant. Vide insulas quæ tenebatur, Phebecus vocabulum datum. Hæc Ovidius Xenogoras

Xenagoram secutus 14. Metamorphoseos, cecinit: Inarimen, Prochytemq; legit, stentiq; locatas Colle Pithecusas, habitantur nomine dictas. Quamquam Plin. lib. 3. ait: Inarime dicta, Græcis Pithecusa, non à simiarum multitudinis, ut aliqui existimavere, sed à figulinis doliariorum.

Inatus, *Ἰνάτος*, urbs Cretæ, alii montem & fluvium esse dicunt, in quo colatur Ithia Inatina, Steph.

Incubi, vide motu genis in APPELL.

Indara, *Ἰνδάρη*, Sicaniarum civitas, Steph.

India, *Ἰνδία*, *Ἰνδία*, Ger. *Indien* in grosse vnd heilige Landt schofft in Asia. Regio Orientalis, Asia terminus, quæ tam vasta perhibetur, ut eam tradant esse tertiam partem omnium terrarum. Pomponius scribit tantum spatium litoris eam occupare, quantum per sexaginta dies, noctesq; vicissitudibus cursus est. Tradunt in ea fuisse quinq; millia oppidorum, quorum nullum comminus fuerit. Nomen habet ab Indo flumine, in quem ab Occidentali plaga definit, qui solus præter Nilum crocodilos creat. A Septentrione Tauri jugis: ab ortu Eo pelagoià Meridie suo: hoc est, Indico clauditur. Gemmis abundat, capricans & elephatos procreat. Arborea habet semper frondentes, tellus bis fruges in anno ad maturitatem perducit Piper, calamum aromaticum, & cinnama ad nos mittit. Indis propè gentium soli nunquam emigravere finibus suis. Illic binæ ætates, lenes auræ, temperies coeli, ubertas soli, aquarû abundantia: quæ omnia faciunt, ut majora in India, quam in cæteris regionibus nascantur animalia. Ab India sunt adjectiva, Indus, *Ἰνδός*, & Indicus, *Ἰνδικός*.

Indus, *Ἰνδός*, Ger. *Ein großer fluss in India so dem gangen Landt den Namen gegeben hat.* Fluvius Orientis, secundum Gangem longe maximus, Indum ab Occasu alluens à quo tota ea regio nomen accepit. Hanc in jugo Caucasii montis, quod vocatur Paropamisus, a dextris Solis ortum effusum ajunt, in seq; x x annes recipere: de quo Atrianus de rebus gestis Alexandri, lib. 3.

Ingvones, latissimi Germaniæ populi in Sicambros, Teutonos & Cauchos divisi, teste Plin. lib. 3. cap. 14.

Inguini, Liguriæ populi fuerunt, qui Albim ganum oppidum in ora Ligulica condiderunt.

Ingeniculus, Signum in caelo, quod Græco vocabulo *Ἰνγενικὸς* nominant, fimbrius lib. 6. Ingeniculus, qui & Engonatus, in extremis partibus oritur Hoc lydere nati, crunt mendaces, fugaces, callidi. Hic est Hercules (ut Higinus docet) qui dextro genu nixus, sinistro pede capitis draconis dexterâ partem opprimere conatur.

Ingolstadtum, Nonci urbs ad Danubium sita.

Ino, *Ἰνώ*, Nomen Cadmi & Hermiones filie, uxorisq; Athamantis Thebarû Regis, & Liberi patris nutrix. Eadem, Cicerone teste, est quæ Leucothea, *Λευκοθεα*: à nobis verò *Matuta*, & *Aurora* dicitur. Ovid. in Fast. Leucothee Graiis, Matuta vocabere nostris. Vt autem lib. 3. Metam. refert, Ino cum Melicerta filio propter timorem, de scopulo se præcipitem misit in mare, amboq; facti sunt dii marini, Illa Leucothea: Melicertes, Palemon (qui & Portunus) vò cari sunt.

Insubres, Populi Cisalpinæ Gallie, cujus civitates sunt, Mediolanum, Ticinû, Placentia, Cremona, Lauda, Novaria, Vercellæ, Comum. *Ἰνσούροι*, Vulgò Lombardi. Ger. *Die Wälder in Lombard vnd Neuhand/Paver.* Cicero Corn. Balbo: Fœdera Germanorum, Insubrium, Helvetiorum, Insubrium, Ger. Strab. lib. 6. Insubres hæc etiam ætate sunt, qui Mediolanû metropolim habuere. Ea quidem pridem vicus erat: omnes enim viciniam habitabant) hæc verò tempestate eximie dignitatis trans Padum civitas est, quod ammodo Alpius finitima.

Interramâ, *Ἰντερράμια*, Vulgò Terano, Urbs Umbriæ: ita dicta, quod à inter duos amnes sit constituta.

Intrium, *Ἰντρίον*, Ger. *Inspruck*. Oppidum in finibus Vindeliciæ, non procul ab Alpius, cujus meminit Ptolemæus lib. 2. cap. 13. Idem esse putatur cum eo, quod hodie *Omnipontem* nominant.

Inuis, Pan. *Ἰνυίς*, Ger. *Macrob Saturnal lib. 1. cap. 22.*

Inylius, *Ἰνυλίος*, urbs Aegypti prope Casium montem, Steph.

Io, *Ἰώ*, Ger. *Ein Tochter Inachi vnd metho Jupiter gebiet hat die auch her nach / als sie in Egypten kommen ist vnd gefordert ist gemennet: vnd für ein Göttin gehalten worden.* Filia Inachi fluvii traditur à Poëta, à Iove adamata, quam ob interventû Iunonis, ne agnosceretur, Iupiter in Iuvenam transformavit: Iuno tamen suspicata id quod res erat, vaccam eam à Iove sibi donari postulavit: quam quum accepisset, apposuit ei cultum Argum centoculorum: à quo quum molestissima custodia premeretur, ægrè id ferens Iupiter, per Mercurium cum interficendum curavit. Quamobrem indignata Iuno, oculum pellici immisit, cuius aculeis exagitata, in Aegyptum usq; per fugit: ubi implorato Iovis auxilio, pristinam formam recuperavit, Regiq; Osiridi nupsit: Aegyptiisq; omnibus ad eò chara

fuit, ut post mortem dea habita sit, quam illi Isidem appellarunt: sacraq; ejus Iliaca, quibus anser immolari consuevit. Vide hanc fabulam latius apud Ovid. lib. 1. Metam. q. Est & Io, Thessaliæ fluvius, juxta Oxintam civitatem in Peneû illabens. Autor Strabo lib. 9.

Iobacchus, *Ἰοβάκχος*, Bacchi cognomen, *Ἰὼς ἡ Βακχὸς*: id est, à voce & clamo.

Iocasta, *Ἰοκάστη*, Oedipi mater fuit, filia Creontis Thebanorum Regis, & uxor Laii, quæ post mariti necem, Oedipo filio imprudens nupsit, ex quo Eteoclem & Polynicem genuit: qui quum se mutuis vulneribus confecissent, ipsa quoq; sibi manus intulit. Vide Stat. lib. 2. Theb.

Iol, *Ἰώλ*, Ptolemæo, Mauritanie Cafariensis urbs, Iobæ olim Regia, à Diyo Claudio coloniæ jure donata, deductis eò ejusdem jussu veteranis, & in honorem D. Augusti Cæsaris appellata. Autor Plin. lib. 5. cap. 2. & Strabo lib. ult.

Iolcos, *Ἰωλκός*, Stephano, Oppidum est Magnesiæ (quæ est regioncula Thessaliæ ab Ortu annexa inter Pelion & Ossa montes ad sinum Pelagicum, quem & Iolciacum ab hujus oppidi nomine appellat Ovid. 7. Metam.

Iolus, *Ἰώλος*, Iphicli filius fuit, qui Herculi hydram interficienti adfuit, ferroq; candenti cruore resinxit atq; cohibuit. Hic quum ad decrepitam ætatem pervenisset, Hercules precibus juventuti restitutus est: ut fabulatur Ovid. 4. Metam. - dubiq; leges lanugine malas Ore reformatus primos Iolus in annos. Hercule verò vita functo, pletoisq; ex filis ejus in Sardiniam insulam adduxit, ibiq; cum incolis, qui natione Tusci erant, promiscuè habitavit, ut tradit Strabo lib. 5.

Iole, *Ἰώλη*, Euryti Oechaliæ regis filia fuit, ab Hercule adamata, quam quum Eurytus jam victus ei tradere recusasset, licet certaminis lege debitam, ira accessus Hercules, Eurytum interfecit, orbemq; direpta, Iolen abduxit: posteaq; Hillo filio suo uxorem tradidit. Ovid. lib. 9. Metam. - at longis anxia curis Argolis Alcimene questus ubi ponat aniles, Cui referat nati tellatos orbis labores, Cuius suos casus, Iolen habet, Herculis illâ Imperio, thalamoq; receperat Hyllus.

Ion, *Ἴων*, Orchomenis filius ex Chio insula, Poëta tragicus & Lyricus, & Philosophus: cujus scripta commemorantur à Suida. q. fuit & alter Ion, Xuthi filius, à quo Pelasgi Aegialces, qui Achiam Peloponnesi regionem incolabant, Iones primum appellati sunt, teste Herod. lib. 7.

Ionæ, *Ἰωνία*, civitas Palæstinae, quæ alia Gaza: sic dicta, quod Io illic capulenti, & manserit, Steph. qui rursus in Ionio mari ab hac urbe dicto, vaccam ejus iugine esse meminit Ione, apud eundem, Antiochia ab Archis habitata juxta Phadnen.

Ionice, *Ἰωνία*, Ger. *Ein schön Landt schofft im morden Asien / in der Caria vnd Asia gelegen / in welcher vnder andern Stetten auch Ephesus gelegen ist.* Asia minoris regio, media inter Cariam & Aetolidem, tum caeli bonitate, tum situs comodate nulli regione possibenda. Hujus incolæ dicti sunt Iones, *Ἴωνες*, ab Ionibus Græciæ populis oriûdi, quorum olim duodecim præcipuè fuerunt civitates decem in continentia sitæ, Miletus scilicet, Myus, Priene, Ephesus, Colophon, Lebedus, Teos, Clazomenæ, Phocæa, Erythra, & duæ in insulis, Chios, & Samos. Vide Herodot. lib. 1.

Ionicus, a. um. pen. cor. Quod est ex Ionis: *Ἰωνικός*. ut Ionica lingua inter quinq; Græcorum linguas novissima. Motus Ionicus. Horat. lib. 3. Carm. Ode 5. Motus doceri gaudet Ionicos Matura virgo, & fingitur artubus lam nunc, & inerbos amotes De teneto medicatur unguis.

Ionius, a. um. *Ἰωνίος*. ut Fluctus Ionius. Virg. 3. Aen. Nec potis Ionios fluctus æquare sequedo. Vnde Ionicæ. Luca. lib. 3. Illyris Ionias vergens Epidaurus in undas. q. Ionium mare. *Ἰωνίον πλάγος*. Ger. *Das Meer so sich oberhalb dem Adriatischen Meer außbreitet in Sicilien vnd Creta* dicitur ea pars maris Mediterranei, quæ supra fauces Adriatici inter Siciliâ & Cretam expanditur: ut non obscure innuit Plin. lib. 4. cap. 11. quæ ait Ionium mare à Græcis in Siculum & Creticum dividi. Sûnt qui Isthmum Peloponnesiacum Ionii & Aegæi maris terminum faciunt. Ptolemæus in descriptione Macedoniæ eam quoque partem sinus Adriatici quæ Macedoniæ oram ab Occasu alluit, Ionio mari attribuit, eiusq; terminos, Dyrrachio sive Epidamno urbe, & Pylichno fluvio circumscribit. Restius Plinius, ceteriq; Acroceraunio promontorio Ionium mare ab Adriatico dirimunt. Quod autem ad nominis rationem attinet, nõ satis convenit inter scriptores: Didymus enim dictum existimat ab Ionis quodam Dyrrachii filio, quem Hercules quum imprudenter occidisset, in mare projecit, ut memoriâ ejus propagaret. Solinus ab Ionis, extrema Italiæ regionula dictû mavuit. Lycophron ab errore Ius, Inachi filia: alii ab Ionum naufragio: nonnulli ab Ione quodam Adriæ patre, qui deinde mari Adriatico nomen fecit.

Iopas, *Ἰώπας*, Africae regulus, unus ex prociis Didus: cujus meminit Virg. lib. 1. Aen. - cithara citharus Iopas Personat aurata.

Istilla, fluvius ad sinu Germaniae ortu versus. Vide VISVLA. Ithius, insula Africae, ab Afris Vdenoem dicta, à Phoenicibus. Cella Rharfath, quod interpretatur ab istonis: navi enim similis est: gentile Ithius, Stephano. Sed istis, pro malo navis aspiratur, videndum an etiam huic proprio adjicienda sit aspiratio. Istura, insula est sinus Arabici, apud Plinium lib. 6. cap. 28. Ithus, & Antiphus, Priami fuerunt filii: verum Antiphus ex Hecuba susceptus est, cum naturalis esset Ithus, ut autor est Homerus in Iliade.

I ante T.

Italia, [imela]. Ger. Statien die gewaltig groß land isthaff Europæ mit dem Ägypten vnd Mittelmeer umgisset. Pol. Istalia, Italia. Vng. Olaszország.] Europæ regio, prius Hesperia dicta, ab Hespero Atlantis fratre, qui à fratre ex Africa pulsus, & Hispaniæ & Italiæ dedit nomen. Sive (ut Macrobius inquit) ab Hespero stella, quod Occasui subiecta sit. Dicta etiam fuit Oenotria, vel à bonitate vini quod in Italia nascitur (nam Græci vitium dicunt) vel ab Oenotrio Sabinorum rege. Postea Italia, ab Italo Siculo rege, qui agriculturam Italos docuit, & leges edidit, eamque partem in qua postea Turnus regnavit, à suo nomine Italiam appellavit. Virg. lib. 2. Aen. Est locus, Hesperiam Graeci cognominant dicunt: Terra antiqua, potens armis atque ubere glebae, Oenotrii colere vini, nunc fama, minores Italiã dixisse, ducis de nomine, gentem. Timæus & Varro, à bobus vocatam dixerunt: quoniam Tauri Græca vetuli lingua, Itali vocati sunt, à quorum multitudine & pulchritudine Italiã dixerunt. Latium autem & Ausonia, non totius Italiæ, sed partium quarundam sunt nomina. Latium enim est ea pars Italiæ, quæ citeriori Tyberis ripa adjacet, ubi hodie est Roma. Ausonia verò dicta fuit Italiæ regio maritima, inter eam agri Brutii partem, qua Sicilia obijcitur, & Salentinis intercepta: unde etiam vicinũ mare Ausonium appellatũ fuit. Est autem omnis Italia in formã crucis inter Adriaticum & Tuscum mare, à jugis Alpium, dorsoque Apennini porrecta, se paulatim attollens usque ad fretum Siculũ. In ultimo sui scinditur in duo cornua, quorum alterũ Ionium spectat mare, alterũ Siculum, in extremitate Rhegium oppidũ habens. Eius longitudo, quæ ab Augusta prætoria, quæ in Alpino limite sita est, per Romam, Capuamque, porrigitur, usque ad oppidum Rhegium, Solino teste, decies centena & viginti milia passuum continet: latitudo verò quadringenta decem, ubi major latitudo: ubi angustior, centũ triginta sex, habetque, umbilicum in agro Reatinũ. Olim tamen ex latere maris superi Rubiconem fluvium pro finibus habuit. Dividitur autem in sexdecim regiones: scilicet Liguriam, Hæturiam, Latium, Campaniam, Lucaniam, Calabriã, Apuliam, Samnium sive Aprutium, Picenum, Flaminiam & Aemiliam, seu Romandiolam: Umbriam, nunc datamque septentrionem: Galliam Cisalpinam, Veneriam, nunc Marchiam Tiberinam: Iapidiam & Carniam, nunc Forum Julium, & Istriam. Italia sic describitur à Siculo Flacco in libro de conditionibus agrorum. Ab Alpibus in mare porrigitur: à tribus lateribus exteras gentes intuetur: à Sicilia usque ad Galliam omne litus Africanum ei est contrariũ: iustus à Leucopetra pars, quæ ad mare attingit, Macedoniæ & aliquam Epiri partem spectat: Adriaticum verò litus Illyricum contra se habet.

Italia, a, um, adject. [imela]. Pol. Istalia. Vng. Olasz.] quod ex Italia est: ut, Gens Itala. Virg. 6. Aen. - qui manent Itala de gente nepotes. Idem 3. Aen. Et sepẽ Hesperiam, sepẽ Itala regna vocare. Horat. 2. Carm. Ode 7: Diis patriis, Italoque celo.

Italius, a, um. [imela]. Pol. Istalia. Vng. Olasz.] ut, Orx Italiæ. Ovid. 15. Metam. Graia quis Italicis autor potuisset in oris Mœnia.

Italicum, imela, Philosophiæ genus quoddam nuncupatũ ab ea parte Italiæ, quæ quondã magna Græcia dicta est, quod (ut docet Augustianũ libro 8. de Civit. Dei) autorem habuit Pythagoram Samium: à quo etiam ferunt ipsam Philosophiæ nomen exortum.

Italicã, imela, Vrbis Pelignorum, quæ alio nomine Corfiniũ dicitur, ut ait Strabo lib. 5. Alia Hispaniæ Bæticæ, in conventu Hispalensi, teste Plin. lib. 3. cap. 1. patria Siliũ Italici, à qua & Adrianus Imperator ortum habuit.

Italicenses, imela, Dicitur sunt populi ab Italica Hispaniæ Bæticæ urbe.

Italius ager, imela, in Sicilia. Steph.

Itanus, imela, Vrbis in Creta, ab Itano Phœnice, vel ab uno Curretum. Est & promontorium.

Itea, imela, vicus in tribu Acamanti de tribulis Itæus, Steph.

Ithaca, [imela]. Ger. Ein Insel im Ionischen Meer heißt Compaz.] Insula est in mari Ionio, ante Epirum, in qua regnavit Ulysses. Cic. 1. de Orat. Ac si nos id (imela) quod maximè debet, nostra patria delectat, cuius rei tanta est vis, ac tanta natura, ut lithacam illam in asperissimis saxulis, tanquã nidalum, affixam, sapientissimus vir immortalitati anteponeat: quo amore tandem inflammati esse debemus in eiusmodi patriam, quæ una

in omnibus terris domus est virtutis, imperii, dignitatis. Hæc ille. Ab Ithaca, Ulysses Ithacus dicitur, & Ithacensis. Virg. lib. 2. Aen. Hoc Ithacus velis, hoc magno mercenat Amæz. In Ithaca urbs est eiusdem nominis: item mons Nectos, vocatur, à quo tota insula interdũ est Nectos appellata, ut annotavit Servius in illud Virgil. 3. Aen. Tam medio apparet Ithaca numerosa Zacynthos, Dulichiumque, & Nectos ardua saxa. Ithomæ, imela, Oppidum est in Phthiotide Thessaliæ regione: cuius meminit Homerus in Catalogo. Est & altera Ithomæ, in agro Messeniaco, quam Lacedæmonis post decem annorum obsidionem in deditionem acceperunt: ut referit Thucyd. lib. 1. Statius libro 4. Thebaid. Planaque Messene, montanaque nutrit Ithomæ.

Ithone, imela, Oppidum est in Phthiotide Thessaliæ regione, ea in parte, qua Crocium campum Amphryus fluvius irrigat. Hinc Ithonia, imela, cognominata est Minerva, quod hoc in oppido eximium haberet templum, summoque cultu veneraretur. Fuit & Ithonia Minervæ templum in Bœonia, Vide Strab. lib. 9.

Iturum, imela, Vmbriæ oppidum est, non procul ab Ispello. Autor Strabo lib. 5.

Ituræi, [imela]. Populi Syriæ Cœles in Arabiam vergentis, accolæ, qui plana incolunt, percutis excursionibus infestantes, teste Plin. lib. 5. cap. 23. & Strab. lib. 16. Hos æta plurimũ afos fuisse memoris traditur: unde Ituræi æcus à Poëtis maximè celebrantur. Virg. 2. Georg. - Ituræos tam convantur in arcus. Lucan. lib. 7. - Ituræis curtus fuit inde Iugurta. Cic. 5. Philipp. Ituræi barbari cum sagittis.

Iturissa, imela, Civitas est Hispaniæ citerioris in tradu Vasconum, cuius meminit Mela lib. 7. & Ptolem. lib. 2. cap. 6.

Itrius, & Neis, filii fuerunt Zethi ex Aedone conjugæ, quorũ Itrium mater noctu per errorem interfecit, putans eam esse Amalæ Amphionis filium: invidet enim uxori Amphionis quod iam vitro filios sex mares peperisset. Quæ quom erorem suum cognovisset, optavit morti: sed deorum commiseratione in Carduelem versã Itrium debeat.

Itrymoneus, teste Homero, Hyperochi filius, vir in primis strenuus: qui in bello Pyliorum cum Elidenibus à Nestore iaculo est interfectus.

Ithyphalli, imela, Dicitur sunt in sacris Bacchi qui Phallum sequebantur, muliebri veste induti, & ad carminis Phallio, sive Ithyphallici numeros saltantes. Erat autem Phallus, teste Suida, membri virilis effigies, quæ primũ ex ficulo ligoo, postea verò ex alata rubra ficis solebat, quam sibi ut interformina adaptabant, ut inde enata videretur.

Ity, imela, Teres & Prognès filius fuit, qui (ut est in fabulis) Prognès matre discerptus, & patri epulandus appositus, a phasianum mutatus est. Autor Servius apud Virgilium in Sileno. Ovid. ad Liviam: Desinet Threiciũ Daulias ales Ithy. Vide PROGNE.

I ante V.

Iuba, [Ger. Ein König der Mauritaner.] Rex Mauritanie Pompeianorum partium pertinacissimus assertor, qui Cæsarem à Cæsare in Africam missum cum omnibus copiis delevit. Vixit verò Pompeio, cum Scipione copias conjuncto commissoque prælio superatus, quum nulla iam spes reliqua esset, magnificè epulatus, cum Petreio mutuis voluptatibus edocent, fortissimè cecidit. Plutarchus in vita Cæsaris. Erat Iuba (supra) rege triumphavit. Eius filius Iuba quoque nomine, puer admodum in eo deductus est triumpho: formosissimũ utique captivitate, qua effectum est, ut ex barbaro, atque impolito inter doctissimos scriptores connumeretur.

Iudæi, [imela]. Ger. Das Jüdthum. Pol. Żydzi. Vng. Iudæi.] Quæ & Palestina dicitur, Syriæ regio est, à quo Iudæus, ea, cum, sicut, Achaicus, Euboicus: pro Hebræo, Achaico, Eubæo. Iuven. Satyr. 14. Iudæicum jus ediscunt. Dividitur autem Iudæa in Galilæam, hoc est, in eam partem, quæ Syriæ iuncta est, & Pælagiam hoc est, ulteriorem, quæ Arabiæ & Aegypto proxima est, à quæteris Iudææ partibus Iordane amne discretæ. Reliqua autem Iudæa dividitur in decem Toparchias: quas vide apud Plin. lib. 5. cap. 14. Dicta autem est Iudæa à Iuda filio Iacob, quum antea terra Chanaan diceretur.

Iudæi, [imela]. German. Die Juden. Pol. Żydzi. Vng. Iudæi.] à Iuda filio Iacob dicitur. Nam licet fuerint duodecim tribus, quæ à duodecim filiis Iacob descenderunt, à Iuda tamen primogenito omnes Iudæi sunt appellati: quia (ut Augustinus inquit) de stirpe eius regnum veniebat Iudæis. Prophetaverat enim Iacob, dicens: Non desinet princeps de Iuda, nec dux de femoribus eius, donec veniat qui promissus est. De tribu autem Iuda venit Dominus noster Iesus Christus.

Iuvernã, [imela]. Stephano. Ger. Irland.] Insula est in Septentrionali Oceano, tantum ferè à Britannia distans, quantum

Fragmentary text from the right edge of the page, partially cut off.

Britannia ipsa distat à continente. Cæsar Hyberniam vocat: Mela Iuvernam: quo nomine etiam Iuvenalis eam appellat, Satyr. 2. arma quid ultra Litoris Iuvernae promovimus, & modò captas Orcadas, & minima cœcetos nocte Britannos? Strabo etiam Iuvernam nominat: quæ videtur sequitur Claudianus de quarto Honori Consulari: Scotorum cumulos flevit glacialis Ierne. Vulgus Ierlandiam vocat.

Iugula, la, Signum est celeste, quod & Orion dicitur. [*Regior. Vng. Kápa hony.*] de qua Varro Iugula signum est, quod Accius appellat Orionem, quum ait: Citius Orion patet. Hujus signi caput dicitur ex tribus stellis, quas infra dux clare, quas appellat humero: riorer quas quod videtur, Iugulum: unde Iugula dicitur, Plant. in Amph. Neq; Iugula, neque Veipergo, neq; Vergilia occidunt.

Iugurthi, Vicius Romæ, dicitur quia ibi Iunonis Iugæ ara erat, quam putabant matremonia coniungere. Livius: Iugarium Aequimelio & Fortunæ templo vicinum statuit. Festus.

Iugurthi, Filius fuit Manassabalis, fratris Micipsæ Regis Numidarum quem Micipsa patruus moriens, heredem regni sui constituit unâ cū duobus filiis suis adhuc impuberibus, Adherbale, & Hyempsale: quos ille postea beneficiorum immemor, infidus adortus interfecit, ut solus regnaret. Id ægrè ferentes Romani, bellū adversus Iugurtham susceperūt, quod ducum inertia, perfidiaq; præter omnium expectationē multos in annos est protraxit: quo temporis intervallo vario sæpè eventu pugnatum est, donec missi in Numidiam Metello primū, deinde Mario, Iugurtha fractis opibus ad Bocchum Mauritaniæ regem cōfugit: quo proditus, Syllæq; traditus, ad Martium perductus est, & ab eo Romæ in triumpho ductus, tandemq; in carcerem conjectus, animi dolore perit.

Iuli, Vide in APPELL.

Iulii, gens, *Iulius Cæsar*, Dicitur ab Iulo Afcantio Aeneæ filio, sive ab Iulo, Iuli Afcantii filio, ut inquit Festus, ex hac familia Cæsar dicitur prodire: de quo paulo infra.

Iulii, *id est*, Urbium multarū nomen est, in gratiā C. Iulii Dictatoris impositum. Est enim Iulia Norici oppidū, apud Plin. lib. 4. cap. 24. & Julia Fidentia Hispaniæ oppidū, inter Bæticam amnem, & Oceanum situm, Plin. lib. 2. cap. 1. & Julia elantæ, eiusdem Bæticæ oppidum, in conventu Alligiano, Plin. ibidem. & Julia fama oppidū in eadem Bætica, quæ Lusitanicæ proxima est, Plin. ibidem. & Julia virus, eiusdem Bæticæ oppidum est in conventu Alligiano, apud eundem lib. 3. cap. 1. & Julia concordia eiusdem Bæticæ oppidum, ibidem apud eundem. & Julia contributa, Julia restituta, eiusdem Bæticæ oppidū apud eundem, loco iam citato. & Julia felicitas, Iulianicæ oppidū, notiore nomine Olyssippo appellatum Plin. lib. 4. cap. 22.

Iulianus, [*id est*, Germ. Ein abfchier Nämlicher Kaiser vom Christenthum gtaubin] Imperatoris Romani nomen, qui quæ Christo nomen dedisset, factus imperator ab eo deservivande & Apostolice cognomen apud Christianos invenit.

Iulias adit, *id est*, Iudææ oppidum, ad latus exortivum Genesare lacus, Plin. lib. 5. cap. 15.

Iuliobona, [*id est*, Germ. Cato etiam in stich abstin et für Jousen in Rheinbiden.] Oppidum est Callorum in Gallia Lugdunensi, non procul à Lexovio, & Vaelis, Ptolem. lib. 2. cap. 8.

Iuliobriga, *id est*, Cantabrorum oppidum est, in tractu Tarraconensis Hispaniæ Plin. lib. 3. cap. 3. Ptolem. lib. 2. cap. 6.

Iulioimagus, *id est*, Andium oppidum in Gallia Lugdunensi, Ptolem. lib. 2. cap. 8.

Iulio pōlis, *id est*, Mysie oppidum, alio nomine *zōpētis* appellatum Plin. lib. 4. cap. 32.

Iulis, dis, *id est*, Cæx insule oppidum, Simonidis Melici patria, Plinius libro 4. cap. 12. & Est & Iulis piscis nomen, cuius jus præcipuum purgandæ alvi facultatem habet, Plin. lib. 32. cap. 9. Optimum jus est scorpionibus, & Julide, & saxatilibus, nec virus respicientibus.

Iulium Sexu fœmimum, Iulium forum, Iulium castrum, Hispaniæ Bæticæ oppida sunt apud Plin. lib. 3. cap. 1.

Iulius, [*id est*, Germ. Der hwenmonat] Mensis dicitur est quintus à Martio, in honorem Iulii Cæsaris: quod eo mense ad quartū Idus Quintilias natus fertur. Antea enim Quintilis dicebatur. Vide Macrobi. lib. 1. Satur. cap. 12. Virg. 1. Aen. Iulius à magno demissum nomen Iulo. Lucan. lib. 9. Genus Iulææ vestis clarissimus avis Dat pia thura nepos.

Iulius Cæsar, [*id est*, Germ. Der erste Nämliche Kaiser des rom. Reichs] Omnium Romanorum Imperatorum clarissimus, quem unum ex Romanis habemus, quem Alexandro Macedoni iure optimo possimus præferre Iuliorum nomen ab Iulo Afcantio Aeneæ filio deductum videtur. Virgil. lib. 1. Aen. quum ait: Nascetur pulchra Trojanus origine Cæsar, Imperium Oceano famam qui terminet æstris Iulius, à magno demissum nomen Iulo, & A Iulius sic Iulianus, na, num. Hinc Iuliani milites appellantur à Suetonio veterani milites, quorū opera usus erat Iulius Cæsar. & Item facti Iuliani, à Iulo Cæ-

sare confecti. Similiter Ved: galia Iuliana à Iulio imposita & exacta, apud Ciceronem 13. Antoniana. *vide Cæsar.*

Iulium Carnicum, Ptolemæo lib. 2. cap. 14. Urbs est inter Italiam & Noricum, in ditione Ducum Aulstrix: Vulgò *Gelusia*: alii *Witah* in Kernten.

Iuganni, Vide INGANNI.

Iunius, Mensis. [*id est*, *id est*, Gall. Le mois de Juin. Ital. Giugno. Ger. Der Junmonat. His. El mes de junio. Pol. Czerwiec. Vng. Ká hony hana. Ang. The month of June.] à Iunone putatur dicitur, quæ Iunonialem & Iunonium dicebāt, vel ut Nominis scribit à Iungedo. Glitera attrita. Sed postea demitis aliquot literis, ex Iunonio Iunius est dicitur. Sunt qui putant à Iunio Bruto dicitur Iuniam, qui primus Romæ factus est Consul, quod hoc mense feliciter Calendis Iunius, pulso Tarquinio, factum Carnæ deæ in Cælio monte voti reus fecerit. Alii à Iunioribus derivant, sicut Majum à majoribus. Ovid. lib. 6. Fast. Sic statuit, mensisq; nota secrevit eadem: Iunius est juvenum: qui sunt ante, senum.

Iuno, [*id est*, Ger. Ein Tochter Saturni, ein Schwester vñ Hanffraum Iuno.] Saturni filia fuit, & (ut fabulatur Poëtis) Iovis & Iovis & Iovis. Physici interpretantur per Iunonē intelligi aërē: idcirco autē Iovis conjugem, & sororem putari, quod summa sit aëris cū æthere similitudo. Cic. 2. de Nat. deor. Aër, ut Stoici disputant, interiectus inter mare & cœlū, Iunonis nomine cōsecratur, quæ est Iovis & conjugis Iovis, quod similitudo est ætheris, & cū eo summa cōiunctio. Efformarunt autē eum, Iunoniq; tribuerunt, quod nihil est eo mollius. Et paulo post: Sed Iunonē à Iuvando credo nominatam Iunonis multa sunt nomina. Est enim Careris, quæ utitur curru & hasta. Virgil. 1. Aen. hic illius arma, hic currus fuit. Est & Lucina, quæ partibus præest. Terent. in And. Iuno Lucina fer opē. Est & regina. Virg. 1. Aen. Ah ego quæ divū incedo regina. Et quia præest nubentibus, Pronuba dicitur. Idem 4. Aen. & pronuba Iuno. Iunonia Iuliana, umus Avis Iunonia, pavo. Ovid. 1. de Artē: Laudatas ostendit avis Iunonia pennas. Iunonius mensis id est, Iunius, Ovid. 16. Fast. Iunonius puer. Cic. Epistola ad Octavianum. Tempa Iunonia, Ovid. 3. Trist.

Iunoni cōi, Colentes Iunonem, Ovid. 6. Fast.

Iunoni genā, & Vulcanus dicitur, Iunonis filius, Ovid. 4. Metam.

Iunoniā, Daaium insularum nomen est inter Fortunatas, quarum altera Iunonia maior, altera Iunonia minor appellatur: ut ex Iuba sententia refert Plin. lib. 6. cap. 32. *id est*.

Iupiter, Iupiter, vel Iupiter, ut Prisciano placet, non Iovis qui genitivus est non à Iupiter, sed à nominativo Iovis, *id est*. Nam à principio Iovis appellatus est, à Iuvando: postea ad Iunonē altero vocabulo dicitur est Iupiter Iovis sive Iuvans pater, sicut Liber pater, & Dis pater dicere solemus. Econtrario veteres Vejovem appellaverunt Deū, cui dempra esset Iuvandi facultas: celebrabant enim quosdā deos, ut prodessem quosdam, ne obessent, placabant. Fabulantur autem Poëtis Iovem Opis & Saturni filium fuisse, in Creta insula eodē cum Iunone partu editum, & in Ida monte à Curetibus educatum: quod clam patre, & ex parte cū Titano fratre inita, filios suos omnes devorabat: Quum autē in virum adolevisset, cognovissetque etiam tunc patrem vitæ suæ insidiari, regno eum pepulit, misitq; imperium cū fratribus Neptuno, & Plutone sorte divisit: ac Iovis quidē cœli & terræ, Neptuno, mari: Plutoni, inferiorū imperium obtulit. Iunonem deinde sororem suam uxorem duxit, quæ ei Vulcanum peperit. [*id est*, Germ. Ein Sohn Opus vñ Saturni der oberste von den Göttern.] Cic. 3. de Nat. deor. tres enumerat Ioves. Principio Ioves tres numerantur: qui Theologi nominantur: ex quibus primum & secundum natos in Arcadia, alterū patre Aethere: ex quo etiam Proserpinam natam ferunt, & Liberum: alterum patre Cœlo, qui genuisse Minervam dicitur, quam principem & inventicem belli ferunt, Tertium Cretensem, Saturni filium, cuius in illa insula sepulcrum ostenditur. Hæc Cicero. Physici interpretantur Iovem elementum ignis, dictamq; Iovem à Iuvando, quod nulla sit res, quæ æquē omnia foveat, atq; calor. A Poëtis dicitur divūm atq; hominum rex: à majoribus autem Optimus maximus. Et quidem ante optimus id est, beneficentissimus, quum maximus: quia majus, certèque gratius, prodesse omnibus, quam opes magnas habere. Cicero pro Domo sua: Quocirca te Capitoline, quem propter beneficia pop. Rom. optimum: propter vim, maximum appellavit. & In carmine ferē geminamus p, quod à Iuvando putatur deduci, cuius prima syllaba corripitur. & Viurpatur quandoque pro sere. Horat. Ode 12. Manet sub Iove frigido Venator tenete coniugis immemor, Iuvenalis: fremeret Iovis cum grandine vernus Iuppiter. Vnde & Sub dio dicimus id est, sub sere. Nam Aia Iovem vocat Græci, quem omnia esse voluerunt: ut Valerius Soranus: Iuppiter omnipotens, regum, retumque, deumque Progenitor, genitrixq; deūm, Deus unus & omnes, & Accipitur & pro imbrī. Virgil. libro 2. Georg. Et jam maturis metuendus Iuppiter uvir.

vis. Est & Iupiter nomen stellæ illius salutaris, quæ in ordine secunda est. Aliquando per Iovem intelligimus ipsam vim duorum superiorum elementorum, quæ agit in hæc duo inferiora ad generationem & corruptionem. Iupiter aquilam delegit, *Labis dicitur dicitur*. Vbi quis asciscit sibi præclaros, suisq; rebus accommodatos titulos. Poetæ enim fingunt aquilam Iovi fulmen porrigere, quod hæc avis omnium altissimè subvolet, nec idu fulminis lædatur. Ne Iupiter quidè omnibus placet, Theognis in Sentent. *οὐδὲ γὰρ ἔστι Ζεὺς, οὐδὲ γὰρ πάντας ἀρέσκει, οὐδὲ γὰρ πάντας ἐπιβλέπει*. id est, neq; Iupiter ipse, sive pluat, seu non, unicuiq; placet. Hodieq; vulgò dicunt, neminem inveniri qui satisfaciat omnibus: nam alii alia probantur. Pone à love atq; à fulmine, *οὐρανὸν ἀπέλασεν ἐκ νεφελῶν*, Refertur à Diogeniano. Admonet nò esse agendum cù præpotentibus, qui nutu possunt perdere, siquãdo libeat maximè cù regibus atq; tyrannis. Stultitia est, Iovem putare esse, *ὅτι μὴ γὰρ οὐρανὸν ἀπέλασεν ἰδὲ ἐστὶν ἐστὶν*, id est, inscitia est, natu tot annos, credere esse ullum Iovem. In eum accommodari potest, qui grandis natu dicit aut sentit absurdū quippiam, quum propter ætatē nihil oporteat iam ignorare. Non còvenit enim in natu grandes puerilis superstitio. Recensetur à Suida: q; Iovis suffragium, *δὲ θεοῦ ὑποστήριξις*: dicebatur sacru & inviolatum. Vnde sententiam ejus, cujus sit velut irrefragabilis autoritas, Iovis suffragium rectè dixeris.

IURA. [Germ. Der Iubenberg / sinderet die Hæretischen] *Wolffendiner von den Bergendern*. Mons est Gallie, Sequanos ab Helvetiis dividens, aurore Cæsare in Commentariis. Sunt qui putent eum esse, quem Galli sua lingua vocant *Lémons de sancti*.

IUTURNÆ, *Ιουρτυνη*, Dauni filia, & Turni Rutulorum regis soror, quam Iupiter pro crepta virginitate immortalitate donavit. Virg. lib. 12. Aen. Numicū, fluminis nymphā fecit. Hæc in bello fratre adversus Aeneam multum adjuvit: sed videns fratri necesse instare, in Numicū fluvium se occultavit. Alii dicunt eam rem habuisse cù Latino rege: eoq; palam facto, sua sponte se in Numicum precipitavit. Virg. At procul ut dixit stridorem agnovit & alas, infelix crines scandit Iuturna solutos, &c. Est & Iuturna, fons Italiae, prope Numicum saluberrimæ aquæ: unde ad omnia sacra Romam afferebatur aqua. Ad hunc fontem pleriq; Virgidium respexisse volunt.

IUVĒNALIS, *Ιουβενάλης*, Nomen proprium Satyrici Poetæ, in primis eorum, qui argumetum ejusmodi tractarunt, laudandus, nisi secretam illam flagitiorum sentinam nusquam non movens, castiores animos à sui lectione avertillet.

IUVĒRNÆ, Insula est non procul à Britannia, quæ vulgò *Irelandia* dicitur à doctis verò *Hybernia*. [Ger. Irlandt.] Juven. Sat. 22. arma quid ultra Littora Iuvernæ premovimus, & modò captas Orcadas, & minima contentos nocte Britannos? Græci vocant *Ιουβερνας*, teste Hermolao. Claudianus in quarto Honorii Consularu, vocat *Iernam*.

I ante X.

IXIBATAE, Vide IAZABATAE & IAPAMATAE.

IXION, pen. prod. hujus Ixionis, pen. cor. [Ixius. Ger. Ein König in Thessalia] *γεωργίου* Iupiter iuxta Hæmum verberatus: dicitur et fatis anctis *Ἰάξ* umbgetryben wurde. Filius fuit Phlegie (alii tamen Aetionis, alii Iovis filii faciunt) qui principis uxore duxit Diam filia Dejonæ seu Ejonæ: cui quæ multa p. cõpensatione dotis pollicitus esset, & ob id patrispõse ad eam venisset, ut munus reciperet, Ixion facta scrobe, eaq; lignis & stramentis interta, patre sponte in ea fraude perempta qua cede quæ neque homines, neq; dii eam lustrare vellent, diuq; incertus vagaret, Iupiter illum miserum in coelū assumptū expiavit. Quūq; iam purgatus apud superiores degeret, lunonem amare cepit, eamq; de stupro interpellavit. Quod quū Iupiter intellexisset, nubē illi sub lunonis effigie opposuit, ex qua illi Centauros genuit. Dejectus deinde in terram, quum passim gloriaretur se cū deorum regina rem habuisse, Iupiter indignatus fulmine ad inferos Ixionem detrulit, curavitq; ut ibi rotæ volubili alligatus, perpetuò volutaretur: unde Ovid. Volvitur Ixion, & se sequiturque fugitq;.

IXIONIDES, Patronymicum.

Izelus, *Ἰζελος*, Castellum Siciliae, Steph.

L

LA, sive Laz. *λαζ* Lycophroni, *λαζ* Homero, Lacinia oppidum, edita in petra situm, unde & nomen habet: nam *λαζ* Græcis petra est, vel lapis. Hanc urbem quū expugnassent Castor & Polux, Laperfa, *λαπερφα*, cognominati sunt. Incolæ, *Λαζ*, *λαζ* dicuntur, Stephano.

Labanis, Insula est in sinu Arabico, apud Plin. lib. 6. cap. 28.

Labara, *λαβαρα*, Carix oppidum, apud Stephanum.

Labathus, Vici proprii, cujus crebra mencio apud Plutarchū.

Labdæ, *λαβδα*, Amphionis cuiusdā ex Bacchiadaru genere filia fuit: quæ quòd clauda esset, & ob id à Bacchiadis cæteris

sperneretur, Eetioni nupsit, eiq; puerum peperit, quæ ab eventu Cypselum nominavit. Nam quū duo Corinthiis reddita essent oracula, quibus illi moneretur, fore ut Labdæ filius Corinthi aliquãdo tyrannidē invaderet, missi sunt publico decreto decē viri, qui puerum interficerent. Verum quū forte pater ei, qui primus eum à matre acceperat, amisset, ille miser cordia motus, adduci nò potuit ut eum occideret: quæ propter ille alteri tradidit, & ille rursus alii atq; ita deinceps per manus traditus infans, à decimo matri reditus est, nemine enim interficere volente. Post hæc illi egressi, & pro foribus stantes, sese mutuo, & præcipuè eum, qui primus puerū acceperat, increpabant qui eum ex conventu nò occidisset. Quod quū audisset Labdæ quæ intus ad fores astabat, puerū in mēlata fragmentaria, quæ *εὐψέλου* vocat Græci, occultavit: unde postea mater ei Cypselo nomen imposuit. Vide Herodotum lib. 5.

Labdæcus, *λαβδακός*, Phœnicis filius, qui senex Thebas vocatus, ibi aliquandiu regnavit: filiumq; habuit Lamum, qui à patre Labdæcides vocatur. Stat. lib. 6. Theb. nec verbera palidus abdit Labdæcides.

Labdæci dæ, pen. corr. *λαβδακίδης*, Cognominati sunt Thebani à Labdæco rege, Laïi patre.

Labdalon, *λαβδαλον*, Promontorium Epipolæorum prope Syraculanos, Stephanus.

Labæares, Liburniæ populi sunt apud Plin. lib. 3. cap. 22.

Labæo Antistius, Nomen Iureconsulti, à labiorū magnitudine sic dicti. Quicumq; enim magna labia habet, labæone & labronæ cognominatur. [αὐτῶν γὰρ ἡ ἀνομιμία. Ger. Die große Lippen haben. Pol. Wargen.] Hic Labæo (ut Gell. ait lib. 14.) juris civilis disciplinā principali studio exercebat, & cõsultantibus de jure publicè respondit. Sed ceterarū quoq; bonarū artium non expertus fuit, & in grammaticam atq; dialecticam, literarūq; antiquiores, altioresq; penetravit. Latinorumq; verborū originē, rationesq; percalluit, eaq; præcipuè scientia ad tractandos juris laqueos utebatur. Immodica libertate fuisse peccatur, & nimia tuendi juris pertinacia, adeo ut D. Augustus jam principe, & Republicæ obtinente, rati tamen penitus nihil haberet, nisi quod iustum, sanctumq; esse, in Romanis antiquitatibus legisset. Quare quū à muliere quosdā Tribuni adversus eum aditi, Gellianum ad eum misissent, ut veniret, & mulieri responderet, iussit eum qui missus erat, redire, & Taburni dicere, jus eos non habere neq; se, neq; aliam quencūq; vocandi, quum moribus majorum Trib. pteb. prebenitionem haberent, vocationem non haberent. Possent igitur eos venire, & prehensid se jubere, sed vocandi absentem jus non habet. Vide plura de hoc apud Gell. lib. 13. cap. 10. & 12.

Labærius, Poeta mimographus, à Cæsare annulo equestris donatus, cujus meminit Macrobius. Satur. lib. 2. & Gell. lib. 12. cap. 9. Senecæ lib. 7. Declamat. Laberium mimum Divus Iulius Iudis suis produxit: deinde equestris ordini reddidit: quum quū iussisset ire sessum, omnes equites ita se coarctaverunt, ut venientem non reciperent.

Labetia, Arabiæ oppidū, ab Aelio Gallo diturū. Plin. lib. 6. c. 21.

Labicænum, *λαβικαῖον*, à Suetonio in Cæsare fundus in agro Labicano. Dicitur est autem ager Labicanus à Labicis vicinis oppido, cujus meminit Liv. lib. 2. ab Urbe: Labicos, *λαβικός*, peditu vi cepit. Vnde & populi ipsi, Labici dicti sunt, de quibus Virg. lib. 7. Aen. & picti scuta Labici.

Labici, vulgò *Valmonte*, Italiæ populi, qui genus suum à Glauco Minois filio traxerūt, quem Labicum appellaverūt à suis militari, intus ansaro, quod primus in Italia ostendit. Nam & Græcis ansam significat, vel manubrium. Virg. lib. 7. *Ἰβήταν* *αἰετες*, & picti scuta Labici. Vide LABICANVM.

Labienus, prænomine Titus, Cæsaris in Gallia Legatus, et militaris gloria clarus. Hi post res amplissimas sub Cæsare gestas, insate bello civili, defecit ad Põpcium, pertinacissimè sese Cæsaris hoste prebuit. Victus enim Pompeianis partibus, Parthos in societate sollicitavit, magnasq; eorū copias in Afiā adduxit. Autor Strabo lib. 14. & fuit præterea Titus quidā Labienus, scriptor immodicè libertatis, qui quòd in omnes nullo discrimine invehere, Rabies cognominatus est: *ἰβήταν* est opera inimicorū, ut scripta ejus publicè exuerentur. Quod quum intueretur Cassius Severus: Nūc me, *ἰβήταν*, vivum curi oportet, qui ea ad verbum edidici. Labienus autē ignominia illam tam graviter tulit, ut scriptis suis superstes esse noluerit, sed in majorum suorū monumenta se inferri iussit, vivumq; ibidem includi. Fuit præterea alius Labienus, qui cū Saturnino est interfecus, de quo apud Ciceronem in Rabianis.

Labina, vulgò hodie dicitur vicus inter Veronem & Cremonam duabus Romanorum notus, qui antea Bebricias dicebatur: Calepinus.

Labōria, arum. [Ital. Terra di Lavara. Ger. Ein thal bei Sesslitz] Campaniæ in Italia. Campaniæ pars illa, quæ vulgò *Terra Labōri* dicitur, mire fertilitatis stipulans: tantæ crassitudinis pignens, ut ea incolæ pro ligno urantur. Dicitur autem fons Labōria.